

МОРИЙН ШЕНЪН КЪЩАТА НА ДУХОВЕТЕ

Превод от немски: Магдалена Атанасова, 1993

chitanka.info

Бяхме млади и влюбени. Безгрижни и палави в своята млада любов. От два дни бяхме женени и в очите на приятели и познати изглеждахме не малко, а доста побъркани.

Въобще не ни засягаше, че ни се присмиват. За Норман и за мен, току-що произведена в мисис Грит Мортън, слънцето грееше дори в мрачни и дъждовни дни.

Бяхме вече семейство, но си нямахме жилище. Дори и мебели не бяхме купили. Живеехме на хотел. А ни предстоеше сватбено пътешествие.

Накъде ли да тръгнем? Чудехме се и приятелите ни се смееха. Не искахме да предприемаме луксозно пътешествие. Предпочитахме да разгледаме нашата родина, да попътуваме из високопланинска Шотландия, да опознаем малките селища в планините. Искахме да бъдем заедно, нищо повече.

Млади, влюбени и малко побъркани. Не ни интересувахе какво си мислят другите.

И така, потеглихме, накъдето ни видят очите, без определена цел. Единствената цел вече беше постигната: Норман и аз бяхме мъж и жена.

Весело ни беше и нямаше нужда да правим планове. Все едно къде ще ни заведе пътят. Пътувахме с нашата стара кола, една от ония, на които им казват патици. Беше си наша и ни се виждаше по-хубава от луксозните кръстосвани на шосетата.

Излязохме на мочурливо плато, пейзажът край нас стана печален. И изведнъж видяхме табела:

„Блек Мур котидж.

Романтична местност на 6 мили оттук.

Продава се или се дава под наем.

За сведения се обръщайте към мистър Едуард

Ханток, търговски посредник.

Гровнър роуд 24, Глазгоу.“

Норман намали и спря.

— Да я зърнем, а? — попита той и в очите му заиграха весели искрици.

— Отиваме — казах възхитена и пълна с любопитство. — За гледане пари не вземат.

Норман продължи и отби по тесния път нагоре. По-нататък трябваше да питаме неведнъж за Блек Мур котидж.

И тук преживяхме първата изненада.

Пътят непрекъснато лъкатушеше нагоре. Пасища се редуваха с китки дървета. След това продължи покрай самото тресавище.

Наближаваше пладне. Слънцето се бе издигнало високо и грееше доста силно.

Тук, на високото, в градинките пред редките къщички се виждаха още слънчогледи и гергини, но ранните богородички бяха вече прецъфтели.

Норман спря пред такава градина, в която една жена на средна възраст чоплеше нещо.

Мъжът ми слезе, а аз останах в колата. Приблужи се до оградата, учтиво поздрави и попита за пътя.

Като чу името „Блек Мур котидж“, жената завъртя очи. Забелязах как изведнъж се уплаши. И без да каже нито дума, побягна към къщи. Вратата след нея силно се затръшна.

Норман се върна, като клатеше глава.

— Какво ѝ стана на тая жена? — казах, донякъде развеселена, донякъде уплашена от това странно държане.

— Не зная, Грит — безгрижно отвърна Норман. — Сигурно е сама тук и се бои от непознати.

— Не ми се вярва — възразих и имах предчувствие, че ще изляза права.

— Да продължим — предложи Норман. — Посоката трябва да е върна.

След десет минути стигнахме в едно малко село. Спряхме пред отворената врата на магазина. Приличаше на бакалница.

Този път исках и аз да присъствам. Предчувствието ми, че тук има нещо особено, нещо съвсем необикновено и необяснимо, междувременно се беше засилило.

Над вратата на магазина се виждаше табела:

„Бъстър Бърлинг
Хранителни стоки — плодове — зеленчуци —
деликатеси.“

Хубаво, казах си. Значи си имаме търговец наблизо. Мислех си го с такава сигурност, сякаш вече живеехме в Блек Мур котидж.

В магазина една жена на около четиридесет години окачваше по стоките етикети с цените.

— Мисис Бърлинг? — попита Норман.

Жената се обърна и се приближи към нас.

— Името ми е Мортън — каза мъжът ми, след което представи и мен: — Жена ми, мисис Грит Мортън. Бихме искали да ви попитаме нещо.

— Да, мистър Мортън? — каза жената.

— Търсим Блек Мур котидж, но не знаем пътя. Прочетохме, че къщата се продава или дава под наем. Можете ли да ни упътите?

Вече не помня какво държеше тя в ръката си — молив или химикалка. Така или иначе, предметът падна при нейния уплашен жест. Очите ѝ се разшириха, жената внезапно извика и се втурна към задната врата на магазина. При това не преставаше пронизително да крещи. Чухме я да вика и някакво име.

После се чу мъжки глас. Но не преставаха и пронизителните, уплашени писъци на жената. До нас достигаха словесният ѝ поток и опитите на мъжа да я успокои. Но явно не му се удаваше, той едва успяваше да вмъкне по някоя дума в припрените приказки на жена си.

Накрая той се появи през задната врата. Беше явно смутен, когато ни поздрави. Норман отново представи себе си и мен.

— Името ми е Бъстър Бърлинг — каза търговецът. — Извинявайте за тази сцена. Но наоколо едва ли има жена, която да не припада от страх, щом чуе за Блек Мур котидж.

— Какво толкова има там? — попита Норман заинтригуван.

Мъжът поклати глава.

— Нищо определено — отвърна той. — Говори се, че с тая къща работата не е чиста. Само не ме питайте, нищо конкретно не мога да ви кажа. От две години къщата е празна. Собствениците не издържаха и я напуснаха. А дали там наистина има духове — не знам.

Норман зададе още няколко въпроса, но не можа да изтръгне нищо повече от него.

Все пак човекът изяви готовност да ни посочи пътя. Излезе с нас пред магазина и точно ни описа как да намерим Блек Мур котидж.

След четвърт час вече бяхме пред къщата. От първия миг знаех, че искам да я имам. Беше приказно хубава и много романтична.

Блек Мур котидж представляваше издължена едноетажна сграда с мансарди. Намираще се сред пищна, макар и доста занемарена градина. Прозорците на къщата бяха малки, с оловни рамки. Ухаеше на топла пръст и цветя.

— Просто да се влюбиш — казах аз и Норман ми се усмихна.

— Харесва ли ти? — попита.

— От пръв поглед — отвърнах. — Виж тази хубава градина! Само да се сложи в ред и ще стане чудесна.

Норман ми обърна внимание.

— Не можем да я наемем, преди да сме я разгледали отвътре.

— Бихме могли хубаво да я обзаведем — предложих аз.

Норман ме поведе за ръка. Приблжихме се до малката дървена врата на оградата. Не се учудих, че е отключена. Портичката изскърца и се отвори.

Влязохме в градината, която ме привличаше с вълшебна сила. Сини, жълти, червени и оранжеви, цветята си съперничеха по хубост.

По тясна чакълена алея стигнахме до самата къща. Тя беше възхитителна в своята простота. Надникнах вътре, приложих се до първия прозорец и се опитах да различа нещо в полумрака.

— Мебелирана е — съобщих аз и Норман по очите ми разбра какво е моето желание.

— И на мен ми харесва — каза той. — Тук е точно за романтици като нас. Но трябва да вземем ключа и да я разгледаме отвътре.

— Тогава да вървим при онзи търговски посредник за ключа — заявих аз и моята разпаленост предизвика усмивка у него.

— Там отзад е платото с тресавището — каза той, като посочи на север. — Мястото може би е много уединено, Грит. А аз трябва всеки ден да пътувам до Глазгоу, поне докато не стана самостоятелен.

Естествено, не бях помислила за това, че след отпуската Норман отново ще тръгне на работа. Той беше архитект, специалист по строителството на мостове. Искаше му се някога да отвори собствена кантора и да стане независим.

Виждах каква борба се води у него.

— За мен пътуването е без значение — каза той. — Ако карам бързо, за четиридесет и пет минути съм в града. Виждам, че къщата ти харесва, затова утре ще я огледаме основно.

Прегърнах го за тези думи и тръгнах да обиколя къщата. Когато открих задния вход, чух някакъв странен шум. Идваше откъм храстите, с които бе обрасъл склонът зад къщата. Някои от тях още цъфтяха, но листата на други вече бяха пожълтели.

Извиках Норман и той веднага дойде.

— Какво има, миличко? — попита той, щом видя угрижената ми физиономия.

— Нещо шавна там — казах. — Няма никакъв вятър, тъй че не може да е от храстите. Норман, там има някой!

— Глупости — отсече той. — Тук, разбира се, има животни, особено пък след като къщата е изоставена. Може би е зайче или пък някое любопитно мишле.

Не, не беше. Бях съвсем сигурна в това. Друг беше шумът, по-остър и силен. Но аз забравих тази случка, защото Норман успя бързо да ме успокои.

Когато се връщахме към града, дори не подозирахме, че от следващия ден натаък страхът ще ни съпътства постоянно...

Както се бях запалила, аз забравих, че е време за обяд. Норман трябваше да обуздае нетърпението ми и да ме склони да спрем някъде. Знаехме едно ресторантче извън града. Спряхме там и се нахранихме предоволно.

След това продължихме към Глазгоу, направо към посочения адрес на търговския посредник.

Не заварихме мистър Ханток в кантората му. Неговата млада, синеока секретарка ни покани да седнем в чакалнята. Попита ни дали искаме по чаша чай и ние приехме с благодарност.

Половин час по-късно дойде и мистър Ханток. След кратък поздрав и обичайните фрази при всяко запознаване той ни покани да го последваме в кабинета.

Беше на около петдесет и пет години, як и здрав на вид. Но външността му напълно противоречеше на неговия начин да се държи. Гласът му беше грапав и малко писклив.

Той с жест ни покани да седнем. Аз се настаних до Норман в едно от дълбоките кожени кресла, поставени пред масивно дъбово писалище.

Погледът ми беше все в ръцете на този човек. Те бяха в постоянно движение, играеха и това безпокойство се отразяваше в очите на посредника. Само нервност ли беше това? Или този човек беше неуверен? Дали криеше нещо?

Същото впечатление имаше и Норман. Без да се бави, той постави въпроса пред търговския посредник.

— Мистър Ханток, никак не беше лесно да намерим Блек Мур котидж. И не защото пътят е лош, а защото съседите наоколо не желаят да дават сведения на непознати.

Мистър Ханток беше седнал на един въртящ се стол зад писалището. Отблъскваше се нервно с крака от пода и се въртеше наляво-надясно. Протегна се към бележника и молива, поигра си механично с тях и ги остави. Мускулите на лицето му трепкаха още по-силно.

— Зная, зная — бавно подхвана той и си личеше колко му е трудно да намери подходящи думи. — Ще бъда напълно откровен с вас — продължи той. — Зная, че хората от околността отдалеч заобикалят тази къща.

— На какво се дължи това? — попита веднага Норман.

Посредникът нерешително вдигна рамене и пак ги отпусна.

— Никой не може да каже с точност. Собствениците преди две години се изселиха в Австралия. И още първата седмица след като къщата остана необитаема, плъзнаха най-глупави слухове за Блек Мур котидж.

— За призраци ли? — обадох се аз.

— Може и така да се каже — отговори посредникът.

След това отвори едно чекмедже на писалището си и извади кутия с пури.

— Мога ли да ви предложа? — попита.

— Благодаря, в момента не. Вашата секретарка беше така любезна да ни направи по чаша чай.

— Хм, добре — каза мистър Ханток. — Ще ви пречи ли, ако запаля пура? Мисис Мортън, мистър Мортън?

Изгледа ни в същата последователност, разсичайки въздуха с пурата и без да чака отговор от нас. Церемониално сръза върха, пресегна се за кибрит и запали пурата. Тежък, но иначе приятен аромат изпълни просторното помещение.

— Ще бъда кратък, за да не ви отегчавам — продължи той. — В случай че наемете или купите къщата, скоро ще чуете, че още първите собственици са вярвали в някакво привидение. Но не говорели за това. Знаем само, че един ден Блек Мур котидж така им опротивял, че решили да го напуснат. Дойдоха при мен и ме натовариха със задачата да дам под наем или да продам къщата заедно с всичко, намиращо се в нея.

— Какво предпочитат собствениците? — попита Норман.

— Продажбата, разбира се — бързо отговори посредникът. — Когато някой оставя имота си и тръгва през океана, едва ли ще иска повече да се занимава с него.

— Разбирам — каза Норман. — И при всички случаи къщата върви с мебелите, така ли?

— Да, мистър Мортън.

— Разкажете ни, моля, за тези странни истории — обърна се мъжът ми към посредника, който с наслада дълбоко вдъхваше аромата на пурата си.

— Хората са любопитни, мистър Мортън. И имат развинута фантазия. Така се раждат подобни истории. Разпространяват се бързо и вие не по-зле от мен знаете как се раздуват и придобиват все по-невероятни черти. Що се отнася до Блек Мур котидж, там просто не се знае нищо конкретно. След заминаването на семейството съседите започнали да предполагат, че в къщата бродят призрачни същества. Нощем се чували стъпки, по снега се виждали чудновати дири. А най-важното, имало някакъв демон, който се криел в стария стенен часовник. Щуротии, разбира се. Но трябва да бъдете уведомени за това, мистър Мортън. За да можете свободно да решавате.

Норман не размишлява дълго.

— Къщата ни хареса от пръв поглед — каза той. — А от втори и трети още повече. Тъй като портичката беше отворена, ние я огледахме отвсякъде.

— Никой не ви забранява, мистър Мортън.

— Мога ли да зная колко е наемът? — попита Норман.

— Четиридесет лири месечно. Към това прибавете еднократна комисиона за мен в размер на три месечни наема.

Норман само кимна.

— А ако я купим? — поинтересува се той.

Сумата, която спомена търговският посредник, беше изненадващо малка.

— Мебелите включват ли се?

— Да — потвърди посредникът, — шест хиляди лири за къщата — заедно с мебелите.

— Собствениците май наистина искат да се отърват от нея — замислено каза Норман. — Трябва да има нещо, което не се побира в нормалния човешки разум.

— Мистър Мортън, трябва първо да разгледате къщата отвътре — предложи посредникът. — Тогава ще можете да решите.

— Ние не сме нито страхливи, нито суеверни — отговори Норман. — Тъй че ще огледаме хубаво Блек Мур котидж. Кога ще имате време, мистър Ханток, да отидем заедно?

Търговският посредник се замисли.

— Знаете ли, ще ви дам ключовете. Времето ми е толкова строго разпределено, че трудно мога да се освободя. Доверие за доверие. Вие ще ми върнете ключовете, след като се запознаете с къщата и вземете решение.

— С удоволствие — отговори Норман. Посредникът подаде ключовете на мъжа ми и подробно му обясни кой за коя врата е.

— Още утре ще вземем решение — каза Норман и стана.

Аз също се изправих и подадох ръка на мистър Ханток.

— Приятно прекарване в Блек Мур котидж — каза посредникът, като ни отваряше вратата.

— А сега? — попитах Норман, когато седнах до него в колата.

— Сега отиваме при баща ми — отговори той.

— Съвет ли ще му искаме? — поинтересувах се, без изобщо да подозирам какъв план си е съставил Норман.

— Не, не съвет, миличко, а пари, ако нямаш нищо против.

— Искаш да изстискаш баща си? — попитах на шега, но трябва да е прозвучало с доста укор.

— Думата не е хубава, Грит. Аз съм свикнал да боравя с цифри. Човек научава тези неща, когато баща му е инженер. Една къща също е инвестиция. Направи сметка колко ще платим, ако вземем къщата под наем. Един ден ние ще сме я изплатили на собствениците изцяло. Ако я купим обаче, все едно че дванадесет години и нещо ще плащаме наем и после ще престанем. Цената е изгодна. Но естествено, ще решим едва утре.

Не казах нищо. Изпитвах неудобство при мисълта, че ще молим бащата на Норман за толкова много пари.

От друга страна, виждах, че Норман разсъждава правилно. Ако можехме да купим къщата, след няколко години щяхме да бъдем напълно независими. Тъй че защо не?

Щом седнахме в кабинета при бащата на Норман, настроението ми започна да се подобрява.

Той ни посрещна с добре познатата радушност. Обичах го отдавна заради неговата откровеност и ведър хумор.

Норман му обясни какво ни води при него. Баща му се подсмихна.

— И колко ви трябва? — попита така, сякаш му доставяше радост да се раздели с парите си заради нас.

— И ние самите имаме нещичко — заяви Норман. — Общо ще съберем към хиляда или малко повече. Ще ни трябва пет хиляди лири. Бих могъл месечно да внасям не по четиридесет лири, а двойно повече. Ние ще ти върнем парите, татко. След около пет години ще ги имаш отново, а ние ще имаме собствена къщичка.

— Парите при всички случаи ги имате — каза бащата на Норман. — Но в замяна искам една малка услуга. Вземете ме утре, когато тръгнете за там. Бих искал да видя в какво ще вложат парите си.

Зарадван, Норман скочи и стисна ръката на баща си. А аз, опиянена от щастие, се хвърлих на гърдите на човека, който отдавна ми бе станал като баща.

— Момичето ми, та нали всичко е за вас — каза той. — Ще се радвам, ако сте си намерили хубав дом. Утре сутринта ще дойдете да ме вземете, нали? За да идем до къщата.

И после настъпи неописуемият ден на радостта!

Потеглихме веднага след закуска. Взехме бащата на Норман и се отправихме бързо към планината.

Аз бях в треска. Виждах се като собственичка на романтичната къща, която мислено си представях. Нетърпението ми растеше с всяка минута.

И ето ни пред Блек Мур котидж. Къщата светеше като бижу във великолепната рамка на жив плет, храсти и дървета под лъчите на топлото есенно слънце.

С треперещи пръсти търсех ключа за входната врата. Чисто и просто бях изоставила Норман и баща му.

Те бяха още в колата, когато аз влязох в гостната. Чак сега ми хрумна колко хубава дума имаме ние в Англия и Шотландия за това помещение: Living-room. Това е повече от гостна. Това е стая, в която се живее!

Огледах се, сияеща, щастлива и ми се искаше тук да живея! От първия момент!

В стаята имаше камина. Само дето не гореше огън. Ние ще го запалим, когато дойдат студените есенни дни.

Гледах хубавите мебели — масата със столовете и креслата. Малък кът за хранене със стилизирана селска мебел. Влязох в кухнята, после пак се върнах в чудно хубавата гостна.

Чак тогава усетих колко силно мирише на мухъл в отдавна необитаваната стая. Разтворих всички прозорци и се подадох навън.

Норман разговаряше с баща си. Стояха все още до колата.

— Елате в нашата къщичка! — викнах им закачливо.

Те влязоха, но аз вече бях на горния етаж. Две стаи, две малки мансарди. Веднага си избрах едната за мен. Моето царство. Моето истинско малко царство в нашата собствена къща! Сигурна бях, че ще ни принадлежи.

И след това всичко стана бързо.

— Очарователно! — чух Норман да казва долу.

— Мили, ела горе! — викнах палаво аз, обзета от неудържима радост за нашата находка.

Норман дойде и ме прегърна. Разведох го из горния етаж.

— Това е стаята за гости — казах и го помъкнах нататък. — Тук може да бъдат покоите на милостивата госпожа. — След това му

показах стаята, която предвиждах за него: — А тук е стаята на милостивия господин, собственика на дома. Съгласен ли си?

Прочетох отговора в очите на Норман. И този отговор ме прониза като сладостна тръпка.

Но чухме, че баща му се качва по стълбата. Забързах се да го посрещна.

— Добре дошъл в нашата къща — казах, — в Блек Мур котидж.

Бяхме във възторг от тази романтична къща. Не можехме да се нагледаме на хубавите мебели и чудесните килими, декоративния гредоред на тавана и оловните рамки на прозорците. Ами буйното великолепие на градината, която само чакаше да бъде укротена!

Исках да се върнем в Глазгоу. Не можех да чакам! Още сега, в тази минута!

Моето нетърпение се предаде и на Норман.

— Още днес ще съставим договора — каза той.

За следващите часове този ден вече не си спомням. Бях обзета от тържествуваща радост, от едно безкрайно ликуване, което не ми позволяваше да възприемам подробностите. Всичко преливаше и се сливаше в едно. И това беше нашият съюз с Норман, току-що започналият ни съвместен живот, нашето доверие, щастието ни, увенчано с покупката на една къща, по-красива и идилична, от която не можеха да си представят нашите романтични души.

Близостта на тресавището не ме плашеше. Изобщо нищо не можеше да ме уплаши, откакто Норман беше до мен.

— Ще ви дам Дженифър — каза ни по пътя бащата на Норман. — И двамата я познавате. Тя иска да избяга от града. Много шумно й било при нас. Тъй че Блек Мур котидж ще бъде най-подходящото място за това момиче. Грит, тя скоро ще стане незаменима за теб.

Идеше ми да хвъркна от радост. Такова хубаво младо момиче ще ми бъде в помощ в домакинството! А и няма да бъда сама, когато Норман е на работа или се налага да отсъства заради изпитания на новостроящ се мост.

При търговския посредник съставихме и подписахме договора. Спомням си само, че после ходихме за заверка при нотариуса.

И така, всичко свърши. Норман с гордост държеше в ръка документа за собственост.

Ние притежавахме къщата на моите мечти!

Нищо вече не можеше да ни спре. Привечер тръгнахме обратно, нагоре към платото.

Часове наред чистих и лъсках новопридобитата ни къщичка. В девет часа Норман ми поднесе лека вечеря. По пътя бяхме успели да купим само някои дреболии.

— Няма защо да бързаш толкова — каза той. — Тук смятаме да живеем толкова дълго, колкото е възможно. Тъй че си пести силите. Освен това утре ще ида при Дженифър. Ще я взема и същевременно ще прибера нещата ни от хотела в града.

Едва в този момент осъзнах с какво настървение съм се нахвърлила на работата. Чувствах се физически изчерпана, отпаднала. Поседяхме заедно още един час в гостната пред камината. Дните бяха меки и топли, никой още не мислеше да пали огън. Но ние си представяхме интимните вечери пред горящата камина. Задаващата се зима не можеше да ни уплаши.

И тогава, когато сняг, чист като цвят, покрие тресавището и пасищата, ние ще седим пред камината с пламтящите в нея цепеници, ще гледаме сенките, ще наблюдаваме лекото блещукане и трепкане на пламъците.

По очите на Норман разбрах, че и той като мене предвкузва тези идващи за нас дни.

Той застана пред мен, целуна ме по челото и по устата и каза:

— Днес, миличко, беше много напрегнат ден. Въпреки че сме на почивка. Аз съм жив заспал и ще се оттегля в новите си владения.

— Приятни сънища! — казах аз, като го целунах за лека нощ.

Той се упъти към витата стълба и започна бавно да се изкачва по стъпалата. Стигна до средата и спря. Там, в една ниша в стената, беше поставен голям, старинен стенен часовник. Както прецених, беше скъпа вещ. Много старо, масивно дърво.

— Ще го наглася и ще го навия! — извика Норман.

Сверихме си часовниците. Беше единадесет без двадесет и пет.

— Моля те, отвори голямата кутия! — извиках на Норман.

— Защо? — попита той.

— Ами спомни си какво ни разказваха търговският посредник и мистър Бърлинг долу в селцето.

— Е, и? Какво от това?

— Нали разправяли разни странни неща във връзка с къщата. Мистър Ханток, струва ми се, споменаваше и за някакъв часовник. Моля ти се, отвори кутията на часовника, да излезе духът навън. Тогава ще го изхвърлим от къщата и ще мирясаме веднъж завинаги.

Норман се зарази от моята лудешка палавост. Отвори вратичката на кутията, надникна вътре, подуши и извика:

— Моля ви, излезте навън, господин Демон. Почитаемата госпожа Грит Мортън и нейният съпруг, архитект Норман Мортън, биха желали да се освободят от вашето иначе тъй вълнуващо присъствие.

След това Норман започна като луд да маха с ръце, вживял се в ролята на гонител на духове. Направи комичен поклон към мене.

— Мадам — каза в заключение, — пълчищата от зли духове изфирясаха. Желая ви лека нощ.

Дали съм заспивала преди това, не зная. Предполагам, че през тази първа нощ, която прекарах в Блек Мур котидж, аз тъкмо съм се унасяла в сън.

След това вече не можах. Както в този час, така и през почти целия остатък от нощта.

Всичко започна с някакъв злокобен звън, който долетя отнякъде. Сякаш идеше от гигантска камбана, увиснала незримо над просторното тресавище.

Глух и тъп беше този протяжен звук, но ехото сякаш се разпространяваше навсякъде. А веднага след него долетя втори, после трети, четвърти. Ударите бяха така отмерени, че накрая при петия осъзнах откъде идва този шум, врязващ се в тишината.

Стенният часовник на стълбите! Оттам се чуваха ударите, гръмки и заканителни!

Започнах да броя. Шест, седем, осем заплашителни удара на гонга. Девет, десет пъти. Единадесетият и дванадесетия удар можех да предскажа с точност до секундата.

Дванадесет кълтящи удара на часовника. Полунощ!

Да съм лежала повече от един час будна? Наистина ли не съм заспивала?

Чак когато стихна и дванадесетият удар на часовника, аз си дадох сметка, че съм се уплашила от тези среднощни тежки, непознати и неочаквани звуци.

Защо да се плаша? Часовникът просто отмерваше часовете по характерния си начин.

И въпреки това имах чувството, че нещо не е в ред. Запалих лампата. На масичка до леглото ми лежеше ръчният ми часовник.

Автоматично посегнах към него и сънено погледнах циферблата. Минаваше единадесет и половина!

Изведнъж ме обзе такъв ужас, който и тогава, а и сега още не мога да опиша. Разбрах само, че нещо не е наред. Опитвах се да се успокоя с това, че часовникът дълго време не е работил. Норман наистина преди това го свери и нави. Но сигурно механизмът е развален. Избързва. Или пък часовникът си върви нормално, но звуковият сигнал не е в синхрон.

Станах, наметнах пенъора и запалих горната лампа. След това предпазливо излязох в коридора.

Норман, изглежда, спеше. От стаята му не се чуваше звук. Запалих осветлението в стълбището. После се спуснах полека до нишата по средата на стълбите.

Това, което видях, не се побираше в ума ми.

Стрелките на часовника показваха дванадесет без двадесет!

Защо се уплаших отново? Защо търсех нещо тайнствено в тази глупава, незначителна случка?

Не знаех. В мислите и чувствата ми цареше пълна бъркотия и не можех нищо да направя срещу това. Все повече се затвърдяваше убеждението ми, че с този часовник нещо не е наред.

Накрая все пак успях да се овладея.

Нали току-що сама си бях обяснила, че механизмът на часовника вероятно е развален. Просто той бие за кръгъл час, преди стрелките да са заели съответното положение.

Доволна от това обяснение, тръгнах обратно нагоре. Угасих осветлението в стълбището и коридора и се прибрах в стаята си.

Малко след това трябва да съм заспала. Сетивата ми се бяха успокоили, мисълта ми бе станала ясна.

Причината за това, че часовникът започва по-рано да бие, сигурно е елементарна. Ще питам Норман. Той разбира много от

техника. Ще види каква е работата. Още утре сутринта...

И тогава чух следващите удари на гонга. Мислех си, че спя дълбоко и сънувам.

Но ръцете ми, студени от пот, и горещото и влажно чело не бяха сън.

Не бяха сън и дванадесетте удара, които отново прокъртяха из къщата. Те бяха още по-зловещи и гръмки от първите. Струваше ми се, че дванадесет гръмотевици са ме изтръгнали от съня.

Скочих разтреперана и затърсих ключа на нощната лампичка.

Не можеше да бъде другояче. Аз не сънувах. Будна бях, както през деня, когато си купихме къщата.

Мисля, че извиках Норман. Но вече не си спомням.

Погледнах часовника си. Минаваше два.

Не, това беше невъзможно! Можех някак да приема, че часовникът избързва с ударите за часовете, но в рамките на два часа да бие два пъти полунощ — това не можеше да бъде!

Втурнах се към вратата, запалих всички лампи и изскочих в коридора. Искях да сляза по стълбите, но не можах.

Тъкмо когато се хванах за парапета, чух стъпки долу в гостната. Тихи, повлечени стъпки.

Сърцето ми спря да бие. Някой заключи вратата отвън!

Чух как ключът се пъкна и щракна ключалката...

Останах да стоя неподвижно. Умът ми трескаво работеше. Мислех да ида при Норман, в неговата стая.

Какво ме възпря да събудя мъжа си? Почти не можех да си представя как продължава да спи при тези злокобни удари на часовника.

В същия миг за пръв път ме прониза една жестока мисъл, която отгук нататък щеше да ме държи в своята власт.

Това беше мисълта, че всичко туй е внушение. Значи край с мене! Аз, Грит Мортън, само на двадесет и шест години, здрава и щастлива, имам халюцинации?

Дали не съм истеричка? Може би съм мръднала.

Искях да получа отговор на тези въпроси. Нали имах намерение да сляза долу и да проверя дали наистина няма някой в градината.

Защо не го направих? Страхът ли, който се надигаше у мен, ме възпря? Или вече бях признала пред себе си, че мозъкът ми не реагира нормално? Аз не направих нищо, за да си изясня нещата. Не събудих мъжа си и не слязох долу. Напротив, тичешком се прибрах в стаята си и пуснах резето. В леглото тутакси затворих очи, но за спане и дума не можеше да става. Пред погледа ми се нижеха кошмарни картини и привидения, прекалено ясни и почти осезаеми.

Виждах мислено как непознати хора се прокрадват наоколо, за да разбият вратата или направо да разрушат къщата.

„Какво ще стане по-нататък?“ — питах се аз. Отговор не намирах. Копнеех да свърши тази нощ, но минутите едва-едва се влачеха. Времето заприлича на ленивата, нетрепваща вода в мръсна кална локва.

Но призори трябва все пак да съм заспала. Нямах никакви спомени за часовете след ужасното преживяване.

Весело свирукане ме събуди малко след разсъмване. Норман бе буден, вече беше станал. Чух стъпките му в къщата, а после в градината.

Бързо станах и започнах да търся подходяща дреха. Време беше вече да си донесем останалите неща от хотела.

Така се сетих, че Норман ще пътува до града. През този първи ден ще бъде оставена сама на себе си. Сама с моя страх в Блек Мур котидж!

Умислена се заех с утринния си тоалет. На горния етаж имаше малка баня, явно предвидена за гости. Използвах нея, макар че банята на долния етаж беше значително по-голяма и по-приятна. Не исках Норман да ме види така недоспала.

В банята посветих повече време и грижи на лицето си. Знаех си обаче, че няма да измамя Норман. Изкуствено, с пудра и грим, не можех да прикрия тревогата и страха.

Стана точно така, както си мислех, и дори по-лошо.

Норман влезе в гостната тъкмо когато слизах по стълбите. Усмехнато поздрави, след това ме изгледа втрещено.

Бавно се приближи до мен.

— Грит, миличко, какво има? — попита той.

— Аз... аз изкарах нощта страшно лошо — почти изпелтечих.

Едва не се хвърлих на врата му, търсейки закрила у него, а той ме привлече и започна внимателно да ме гали по косата, по раменете.

— Норман, аз... аз се събудих, когато часовникът удари полунощ.

Думите се откъсваха почти беззвучно от устата ми, бавно, прекалено бавно и колебливо. Норман поклати глава.

— Но има още нещо, Грит, нали? — настоя той.

Сълзи бликнаха в очите ми. За да ги скрия, сложих глава на рамото му.

— Хайде, миличко, говори. Каж ми всичко — пак подхвана Норман.

Беше толкова грижовен, толкова нежен, че ми идеше да си зашлевя една плесница заради моите задръжки.

Накрая събрах кураж да го погледна в очите. Виждах го обаче неясно с премрежени от сълзите очи.

— Не беше полунощ — изрекох с мъка, — а едва минаваше единадесет и половина, когато чух часовника да бие.

Е, свърши се. Норман вече знаеше.

Но той не реагира така, както бях очаквала. Всъщност направи го по обикновения си начин. Разумно, делово и винаги с усмивка. Такъв си беше Норман. Нищо не можеше да го извади от равновесие. Не можеше да понася единствено агресивната глупост, нахалството и лъжата. А аз чувствах, че съм на път да го излъжа. В този миг за нищо на света не бих могла да му кажа, че два часа по-късно отново са прозвучали дванадесетте удара на часовника.

— Не е беда, съкровище — каза той бодро. — В края на краищата часовникът цели две години не е работил. Значи нещо е заяло в механизма. Той, така да се каже, избързва, докато стрелките се движат нормално. Ще го поправя, съкровище. Това не е никаква причина за страхове. Уплашила си се, нали?

— Ужасно — признах си. — Това, което чух онзи ден, приказките за тази къща, догадките и слуховете... — казах аз и не продължих нататък.

— Миличко, имаш страхотна фантазия — каза преспокойно Норман. — Веднага ще проверя механизма на часовника. Ще го оправя. А стопанката на къщата нека се опита в това време да приготви

една хубава закуска. Ще можеш ли? Или те е страх да не завариш призрак в кухнята?

Каза го без зъл умисъл и дори без ирония. Знаех това. Искаше да ми помогне да се освободя от страха. Но аз не издържах. Реагирах остро — отчасти на инат, но отчасти защото ми беше мъчно, че така започваме в тази къща.

— Не ме измъчвай! — сопнах се аз на мъжа си. — Не знаеш какво съм преживяла през тази първа нощ тук!

Норман замълча. Само ме стисна за раменете и в същото време леко се отдръпна назад. Погледна ме твърдо и изпитателно.

— Малката — каза той и от неговото спокойствие ми прикипя. — Малката, нали не искаш да кажеш, че някакъв смешен часовник те е изкарал от релсите.

— Не, не искам да кажа това, но когато за една нощ два пъти бие дванадесет часа, на човек може да му настръхне косата.

Сякаш го ударих по лицето. Норман ме гледаше с недоверие. След това започна да се смее.

— Ти ме вземаш на подбив — каза и понечи да ме погали по бузата.

Не знам кой дявол ме подтикна, но отблъснах ръката на Норман, изтръгнах се от него и забързах към кухнята.

Веднага дойде след мен.

— Грит, какво става с тебе? — попита и отново в гласа му прозвуча скептична нотка.

— По-добре да мълча, щом не ми вярваш.

Той отново ме погледна настойчиво. След това ми прегради пътя към печката. Хвана ме и ме задържа, а жестовете му този път бяха някак властни.

— Слушай, миличко, това не е сериозно. Нека да поговорим сега за онова, което ти се е счуло или присънило, искаш ли?

— Добре — казах примирено, — но не искам и не мога да говоря за нещо, което съм сънувала или съм си въобразила.

— Какво искаш да кажеш?

— Норман, аз чух ударите на часовника. Съвсем ясно. Два пъти по дванадесет удара. Първия път излязох от стаята и погледнах към часовника.

— И след това би втори път?

— Да, както ти казах. В два часа.

— В два часа през нощта? — попита и аз почувствах, че той нито разбира, нито иска да разбере.

— В два часа през нощта — повторих. — Ясно го чух.

— И пак излезе да погледнеш?

— Не, Норман, този път не.

— Защо? — попита бързо.

— Защото ме беше страх.

Норман ме пусна, съвсем бавно и нежно, но без да откъсва очи от мен.

— Ти не си могла да излезеш — каза накрая.

Звучеше като лекарско заключение. Като констатация, която не търпи нито тълкуване, нито оспорване.

— Защо не съм могла? — попитах.

— Защото си сънувала, съкровище. А насън краката ти са като вързани. Не можеш да помръднеш от мястото си. Опитваш се, но нищо не излиза. Така трябва да е било, Грит. Ти си се уплашила, когато за пръв път са прозвучали ударите на гонга. Този страх се е загнездил в тялото и в мозъка ти. И само те е чакал да заспиш. След това се е проявил чрез съновидение.

— Това е възможно обяснение, Норман. Но не в този случай. Аз бях будна или се събудих, когато започна втората серия удари.

Той не каза нищо.

Остави ме да си върша работата. Сложих вода за чая и извадих от хладилника някои неща за закуска. Не беше много това, което имахме вкъщи. Налагаше се час по-скоро да напазаруваме.

— Норман — казах и гласът ми затрепери.

— Да, какво има?

Пристъпи крачка към мен, взе от ръката ми салфетките и ги сложи до приборите.

— Би ли могъл да се отбиеш в онзи магазин? Нуждаем се от почти всичко, каквото трябва да има в една нормална кухня. Трябват ни хранителни продукти, и то всякакви.

— На отиване ще кажа в магазина — отговори Норман. — Ще ги приготвят и на връщане ще ги взема. Предполагам, че мистър Бърлинг ще приема и поръчки за доставка у дома, ако му станем редовни клиенти.

— Може би — казах и в същия миг се сетих, че мистър Бърлинг няма да го направи.

Нали той беше първият, който ни разказа за призрака в нашия дом. Споделих това с Норман, но той само се изсмя.

— Ела сега да закусим. Така най-лесно ще се отървеш от химерите.

Опитах да се защитя.

— Това е истина, Норман.

Но той отговори:

— Мила Грит, ти си едно сладко съкровище. Но съкровище, което си фантазира. Стига вече с тия приказки.

Тази сутрин, когато закусихме, без да си кажем нито дума, аз още мислех, че ще мога да се отклоня от неясните чувства и мисли. Но ме болеше, че Норман не ми вярва.

И допуснах една грешка — не му разказах всичко. Възможно беше все пак някой да е бърникал в часовника. Трябваше само да се спре махалото, да се завъртят стрелките... и часовникът щеше да показва невярно и да бие във всеки желан час.

В моя разказ на Норман не му достигаше нещо. А за това, че бях чула стъпки, премълчах пред него. Това беше първата ми голяма грешка, от която щяха да последват и други.

Привършихме закуската. Норман слезе в мазето. Досетих се, че ще търси инструменти. Върна се с отвертка и клещи и се запъти към стълбите.

Аз раздигнах масата и отидох в кухнята. Скоро дочух Норман да работи по часовника. Звънтене на метал долиташе до слуха ми откъм стълбите.

Не след дълго Норман ме повика.

— Какво има? — попитах.

— Би ли дошла тук? — извика той отгоре. — Мога вече да ти обясня. — Звучеше дружелюбно и аз не виждах никакви причини да не изпълня тази малка молба на Норман.

Отидох и изкачих няколкото стъпала до нишата. Кутията на часовника още беше отворена. Тежкото махало тихо и равномерно цъкаше.

— Тук — каза Норман, — в този механизъм, имаше малка повреда. Точно както ти казах. Механизмът, който предизвиква биенето на часовника, просто избързваше в сравнение със самия него. А сега, моля те, внимавай.

— Норман, какво ще правиш? — попитах.

— Сега е девет без нещо. Да засечем времето. А сега ще почнем да въртим стрелките по циферблата. Ще видиш и ще чуеш, че ще удари дванадесет часа само веднъж.

Точно на минутата се чуха ударите за следващия кръгъл час. Девет часът. Девет равномерни удара на гонга. И така продължи нататък. Ударният механизъм избиваше кръглите часове с точност до секунда. Когато стрелката спря на дванадесет, часовникът удари

дванадесет пъти. След това един път, след това — в два часа — точно два пъти.

— Ти си поправил часовника, Норман. Открил си повредата. Но, повярвай ми, нощес наистина би два пъти по дванадесет пъти. И причината не е в часовника.

Норман ме погледна. Искаше нещо да каже, но замълча. Затвори кутията на часовника и остави инструментите отстрани.

Слязохме долу в гостната. Трескаво мислех дали сега да кажа всичко на мъжа си. Събрах сили.

— Норман?

— Какво, Грит?

— Не зная дали нощес някой не се е доближавал до часовника.

— Какво значи това?

— Преди малко ти каза, че тези неща не са сериозни. Сега ме остави да кажа всичко.

— Всичко? Какво още?

— Останалото, Норман. Преди малко не можах да го кажа, защото ти не искаше да вярваш.

— А сега вече се реши? — попита той.

Знаех, че не е нито ироничен, нито язвителен. Норман не можеше да бъде такъв. Въпреки това прехапах устни. В думите му долавях само недоверие. Но сега вече трябваше да изхвърля това от мен.

— Норман, аз излязох на стълбите и в два часа през нощта. Чух не само ударите на часовника, а и нещо друго.

— Грит, стига вече! — възкликна Норман и се засмя. — Не ми разправяй за някакъв призрак, който безшумно снове из къщата.

— Не зная какво беше това, Норман. Чувах се само стъпки, тихи, повлечени стъпки. И след това някой заключи вратата отвън. Чух как ключът влезе в ключалката и се превъртя.

Норман отново ме изгледа изпитателно. После поклати глава.

— Не може да бъде! — каза по-скоро на себе си. — Измисляш ли си, Грит? Не, не си способна на такова нещо. Значи си сънувала.

— Не съм сънувала! — извиках отчаяно. — Бях будна и зрението ми е нормално.

— Но естествено си била уплашена? — тихо попита той.

— Да, Норман, бях страшно уплашена.

— Нищо чудно, миличко. Но останалото е необяснимо.

— Какво искаш да кажеш?

— Млада жена прекарва първата си нощ в нова къща. Струва й се, че бродят призраци или че става нещо необикновено. Но само на няколко метра от нея спи нейният мъж. Защо тя не го събужда? Защо ти не дойде при мен, когато се уплаши? Не можеше ли аз да поогледам какво става в тая къща? Отдавна всичко щеше да е ясно. Не мога да ти вярвам, Грит. Съжалявам, но не мога. Успокой се и размисли. Ще се убедиш, че просто си сънувала.

Поклатих глава и пак ми се доплака. Но този път успях да се овладея. Норман ме целуна по челото.

— Сега тръгвам за града. Ти по-добре се радвай на хубавата ни къща. А имаш и работа. Забрави тая история. Ще се върна с нещата ни и с прислужницата.

Не можех да отговоря нищо. Само го изпратих с поглед, докато се качи в колата и потегли.

Останах сама. Имах чувството, че от години съм сама. Като изоставена, осъдена и отритната от някаква тайнствена сила. Сама в нищото, безкрайно сама.

Цял ден имах време да мисля за себе си и за случилото се. Чувствах се толкова мизерно, че не можех нищо да върша. Нищо не ми спореше, дори и най-дребната работа ми се опъваше. Отказах се.

Ще дойде Дженифър. Тя ще ме отмени. Знаех я отдавна, откакто познавах Норман и неговите родители. Тя беше една година по-голяма от мен. Хубаво момиче с дълга катраненочерна коса.

С тази коса и с навика си да носи дълги поли клош и пъстри блузи си беше спечелила прякора Циганката. В него нямаше негативен или пренебрежителен оттенък. Напротив, той се употребяваше, особено от мъжете, с едно допълнение „хубава като циганка“.

В дома на Мортънови Дженифър беше дошла шестнадесет или седемнадесетгодишна. За кратко време бе станала незаменима. Кръгло сираче, тя беше благодарна за всяка добра дума, казана й от чужд човек. При родителите на Норман тя бързо бе преодоляла своята стеснителност и беше станала истински член на семейството.

Тя беше много подредена и прилежна. Всичко ѝ идеше отръки, а в готвенето беше направо майстор. Само шума не понасяше. Шума и тълпата. Затова я разбиха, че иска да избяга от стълпотворението на големия град.

Смятах, че бащата на Норман прави много великодушен жест, като пуска Дженифър да дойде при нас. Нашата къща не беше много голяма, но сама никога не бих могла да поддържам в ред и нея, и градината.

Радвах се, че ще дойде момичето. И колкото по-бавно се точеше времето, толкова повече мислех за нея, представях си как ще си разпределим работата.

В Блек Мур котидж имаше и заден вход. До него се намираще една стая, която ние с Норман едва ли щяхме да използваме много. Реших да я наредя за Дженифър. Беше достатъчно просторна за един човек.

Нашите предшественици са имали отличен вкус, що се отнася до обзавеждането и мебелировката. Всяко нещо съответстваше на останалите. В бъдещата стая на Дженифър имаше обикновен креват, стар резбован скрин, нисък гардероб и кръгла маса с три стола.

Влязох в стаята. Слънцето грееше върху светлия перваз. Върху него имаше стари сандъчета за цветя.

Ето че си намерих полезна работа. А и щях да се записам и да се отвлека от мъчителните мисли.

Свалих сандъчетата от перваза. С една стара лъжица изхвърлих в градината пръстта и сложих прясна, по-тъмна. След това избрах няколко стръка от буйно нацъфтелите цветя, пресадих ги в малките саксийки, които бях намерила зад къщата, и ги поставих в сандъчетата.

Когато отново наредих сандъчетата на перваза, изпитах гордост, че съм успяла да разкрася стаята. Прозорецът радваше и веселеше окото.

После отново излязох в градината. Над мочурите се вдигаше омара. Есен, помислих си аз, образуват се първите сиво-бели мъгли.

Реших, след като обядвам, да се изкача по пътя към тресавището. Набързо приготвих нещо за хапване, но нямах апетит. Мислите за изтеклата нощ продължаваха да ме гнетят.

Нещо ме теглеше вън от къщата, към градината, към застланите с каменни плочи пътеки, обрасли с мъх и потънали в буренак. С

Дженифър ще имаме достатъчно работа през следващите седмици.

Заклучих и двете врати — първо задната, след това и предната, която излизаше в градината. Портичката на оградата нямаше нужда да заключвам.

Поех по пътя към тресавището. Погледнах си часовника. Беше един и половина. Целия следобед беше пред мен. А Норман щеше да се върне чак привечер.

Пътят към тресавището се изкачваше леко нагоре. От двете страни имаше тук-там дървета. Но не и истинска гора. Само няколко ниски умърлушени бора се мяркаха по двата склона край пътя. Редуваха се със смърч и нисък храсталак.

После дърветата свършиха. Излязох на друг път, който минаваше покрай самото тресавище.

Обикновено хората си представят блатистите местности като мрачни и тъжни. И аз отначало имах такова впечатление. Угнетяващо кафява и жълто-кафява ми се виждаше тинестата повърхност на тресавището. Но не навсякъде беше така. Кафявите петна, които изглеждаха като угаснали кратери, бяха обрасли с растителност.

Типичният пейзаж представляваше смесица от степ и мочур. Мяркаха се брезички, после пък цели туфи от пирен.

Само животинските гласове внасяха злокобна нотка в цялото. Не се виждаха нито птици, нито животни, но се чуваха. Те оставаха невидими. Понякога, когато в някоя дупка с вода започнеше да жвака и да кълколи, на мене ми се струваше, че тресавището тегли надолу животните и ще ги погълне.

Повърхността беше коварна. Там, където слънцето беше успяло от пръст и пясък да образува кора, човек можеше да стъпи на здраво и да върви. Но може би нямаше място, където човек поне малко да не затъне, щом сложи крак върху него.

При мисълта за това настръхвах.

От другия край, където смятах, че свършва тресавището, към мен пълзеше тънка мъглица.

Вървах около един час през платото, после отново се върнах на пътя, който леко се спускаше по височинката. Бях решила вече да се прибирам.

Когато пристигнах, беше три и нещо. Вместо да вляза вътре, аз започнах да оправям градината. Скубех бурени, но скоро забелязах, че ми липсват необходимите сечива. Реших да надникна в мазето, дали няма да намеря нещо за плевене. Една мотичка щеше да ми свърши работа, а също и кофа за събиране на бурените. Поне зад къщата не видях никакви земеделски сечива, когато намерих саксиите.

Потърсих ключа и отворих предната врата. Щом влязох в гостната, ме обзе смътно предчувствие за нещо ужасно. Както се казва, с кожата си усещах, че някой или нещо е влизало в къщата. Нещо чуждо, страшно.

Погледнах нагоре и изтръпнах. Стенният часовник! Стрелките сочеха дванадесет без десет!

Сигурна бях, че Норман свери часовника, след като откри повредата в механизма.

А сега стрелките показват, дванадесет без десет! Исках да се кача и да ги наглася както трябва, а стоях, като че ли бях зараснала за пода.

Това, от което се страхувах, бяха предстоящите дванадесет резки удара на гонга, които моментално възкресяваха в паметта ми изминалата нощ.

Какво да правя? Бях неспособна да действам. И същевременно усещах още нещо, което също говореше за присъствието на непознатия. Не направо за присъствие, но за факта, че някой е бил тук. И след миг вече знаех какво е. В стаята се чувстваше миризма, каквато преди това нямаше. При пристигането си ние толкова хубаво проветрихме, че подобна миризма не би могла да се запази.

Не, тази миризма беше нова. В нея се долавяше лъх на блато, на влага и на гниещи растения. Отново изтръпнах.

„На блато? На влага? На гниещи растения? — питах се аз. — Не бяха ли все неща, характерни за тресавището?“

Безкраен ужас ме обзе. Дали не е някой, който живее горе в тресавището? И какво търси тук, в Блек Мур котидж?

Защо ме преследва, откакто съм дошла в тази къща?

Откъде е знаел кога съм излязла? Как е могъл да разбере, че може, необезпокояван от никого, да посети къщата?

Или посетителите са повече? Тогаво трябва всеки да си има ключ от къщата, а това ми се вижда невероятно.

Но кое тогава е вероятното? Имах хиляди въпроси и нито един отговор. Чувствах само, че няма дълго да издържа в това състояние. Не бих могла да устоя в противоборство със свръхестествените сили.

Но какво да правя? Как да се предпазя или защитя? Не можех нищо да направя. Нищо!

Отново осъзнах ужасната си самотност. Принудена бях да издържа тук, сама със своя страх.

Изтичах навън. И започнах да чакам. Трябваше да стоя така повече от два часа. Накрая чух колата на Норман, която се приближаваше откъм селото.

За щастие не бях загубила присъствие на духа. Като виках високо, аз се затичах срещу колата, за да съобщя на Норман, че отново е идвал страшният неканен гост.

Опомних се навреме. Не допусках, че Норман вече е казал нещо на момичето за слуховете около Блек Мур котидж.

Когато колата наближи, въпреки уплахата си не пропуснах да се усмихна. Дженифър седеше затрупана с кутии и чанти. А Норман нямаше видимост назад, защото задните седалки бяха натъпкани с куфари от всякаква големина.

Поздравих Норман и отговорих на кратката му прегръдка. След това подадох ръка на Дженифър.

— Здравейте, Дженифър! Добре дошли в нашата къща! Пригответе ви стая. Надявам се да ви хареса у нас.

— Разбира се, мисис Мортън. Добър ден — каза момичето. — Много се радвам, че ми разрешиха да дойда при вас. Планините отдавна ме привличат.

— Да влезем вътре — поканих я аз. Тръгнах напред, за да ѝ покажа градинската пътека, главния вход и антрето. После влязохме в гостната.

Дженифър беше взела трите си чанти и ги остави на пода. Норман дойде с куфарите ѝ — два по-малки и един голям.

— Къде искаш да настаним Дженифър? — попита ме той.

— Струва ми се, че е най-добре тя да вземе стаята до задния вход — отговорих.

— Много добре — съгласи се мъжът ми и понесе натам куфарите на Дженифър.

Аз търсех някакъв предлог да остана насаме с Норман. Изгарях от нетърпение да споделя всичко с него. Трябваше да го накарам да ме изслуша и да ми повярва.

Набързо разведох Дженифър из къщата. Показах ѝ също стаята на горния етаж и ѝ обясних коя за какво служи.

След това ѝ предложих да разгледа стаята си и да се настани удобно в нея. Тя с най-голяма радост благодари и изрече куп похвали за хубавата къща.

Като видя цветята на прозореца, лицето ѝ засия, тъмните ѝ очи, черни като гъстата вълниста коса, светнаха.

— Много ви благодаря, мадам! — каза с приятния си глас. — Толкова съм изненадана, толкова съм щастлива. Зная, че тук винаги ще ми бъде приятно.

— Радвам се, Дженифър — казах възможно най-спокойно.

Не вярвам момичето още при пристигането си да е усетило нещо за моите съмнения и грижи.

Оставих Дженифър сама. Имаше време да си извади нещата от куфарите и да ги подреди както желае...

Когато се върнах в гостната, заварих Норман да стои и да души по средата на стаята, точно до хубавата гарнитура с четири кожени кресла.

— Какво е това? — попита с изненада и се приближи до мен.

Това значеше, че иска да забравим досадния разговор от сутринта. Толкова хубаво ми беше да усетя пръстите му, заровени в тъмнорусата ми коса.

— Норман — казах и сама бях удивена колко умолително звучи гласът ми, — чудиш се на тази странна миризма, нали?

— Да, миличко. Нищо не разбирам. Толкова дълго проветрявахме, когато пристигнахме. А сега мирише на мухъл и на блато.

Пак тази дума. Блато! Дали миризмата нямаше нещо общо със същество, което идва от тресавището?

— Мирише на влага и на мокра пръст — отвърнах. — Като в тресавището, Норман. Аз днес ходих горе. Искях да го видя. Когато се върнах, заварих тази миризма в стаята. Ами я погледни часовника.

Назад е. А беше верен, когато излизах от къщи. Когато обаче се върнах, той показваше дванадесет без десет.

Норман погледна към часовника, после към мен. Отиде и отвори кутията. След това се върна и седна на едно кресло. Аз седнах до него и взех ръцете му в своите.

— Има нещо загадъчно в тази къща — каза той. — Започвам да се убеждавам в това. Макар да е възможно също механизмът на стенния часовник да има дефект. Озадачава ме тази странна миризма в стаята. Това не е нещо тукашно. Абсолютно необяснима работа. Моля те, Грит, отвори все пак прозорците. Не мога да понасям тази миризма. Станах веднага и разтворих прозорците.

— Трябва да има някакво обяснение — замислено каза мъжът ми.

Той пак стана и този път започна неспокойно да крачи напред-назад.

— Грит, ти каза, че си чула стъпки през нощта.

— Да — отвърнах и гласът ми трепереше, макар да се радвах, че Норман сам се връща на тази тема.

„Само да можех да го убедя“ — помислих си аз.

— Чула си също как някой пъха ключ във вратата? — продължи да пита той.

— Да, Норман, съвсем сигурна съм. И как отвън заключва вратата.

— И това не е било сън? — попита той с последна следа от скептицизъм.

— Не, Норман, ни най-малко. Аз исках да погледна часовника. Вече бях почти до парапета. И тогава стана това долу. От ужас се втурнах обратно в стаята и се заключих.

Норман отново тръгна замислено нагоре-надолу.

— Трябва да разберем кой се крие зад всичко това — заяви той. — Но преди всичко трябва да се опитаме да открием някакъв мотив. Той може да ни отведе до въпросното лице. Защото аз не вярвам в призраци. Духовете са толкова мъртви, колкото и самите мъртвци. За мен те не съществуват.

— А как ще се справим сами? — попитах неуверено. — Ние можем да разчитаме само на себе си. Или искаш да включиш още някого, който да разследва работата.

— Не, в никакъв случай! — възпротиви се веднага Норман. — Сами ще го направим. Това е свързано с къщата или с предишните собственици. Утре ще поразпитам онзи посредник, онзи мистър Ханток. Той изглеждаше доста съмнителен и нервен, нали?

— Да, Норман. Крайно неспокоен и абсолютно съмнителен... сякаш се пази от нещо.

— Точно така, Грит. Той знае кои са свързани с къщата. Може би познава някого, който би имал причини да се държи по този странен начин. Но сега нека първо да кача куфарите.

Норман вдигна първите два куфара от килима и тръгна нагоре. След малко чух учуденото му възклицание.

Предчувствайки някакъв нов ужас, аз се затичах нагоре по стълбите.

Още бях на горната площадка, когато чух Норман да казва: „Какво значи това?“. После започна да прави нещо в стаята и аз влязох.

— Какво значи това? — попита още веднъж.

Леглото беше разхвърляно, всички дрехи наизвадени, матраците също.

— Пода ли си искала да миеш?

Аз гледах с ужас бъркотията в стаята. Масата и креслото бяха катурнати. Върху леглото бяха нахвърляни костюм, няколко ризи, чорапи, два чифта обувки, връзки. Вратите и чекмеджетата в гардероба на Норман бяха отворени.

— Не съм... не съм аз! — с усилие се изтръгна от мен. — От сутринта не съм влизала тук. Кълна ти се!

— Тогава е нашият велик непознат — каза сподавено. — Не се знае вече какво става тук. Я по-добре да погледнем в твоята стая.

Тръгна пръв, аз след него. Стигнахме до моята стая. Норман отвори вратата.

— Нищо — каза той. — Тук като че ли никой не е влизал. Всичко изглежда по местата си. Грит, искаш ли сама да се увериш?

Норман ме пусна да мина и аз влязох вътре. На пръв поглед всичко изглеждаше непокътнато. Но след това установих, че нещо липсва.

— Всичко е по местата си — казах с раздразнение на Норман — с изключение на нещата, които не са.

Норман веднага се озова до мен.

— Какво липсва? — попита.

— Първо, скъпоценната ми брошка. Годежен подарък от теб, Норман. Бях я оставила тук, на масичката, заедно е обещите. След това липсва пенъоарът ми. Бях го метнала на стола.

— Това ли е всичко? — попита Норман.

Само кимнах, стъписана и ядосана от кражбата. Норман бавно ме поведе надолу.

— Кражба — казах аз, като слязохме отново в гостната. — Мисля, че трябва да съобщим в полицията.

Норман поклати глава.

— Грит, сигурен съм, че зад това се крие нещо друго. Откъде хората още преди са знаели, че тук се върти някакъв призрак? Убеден съм, че още преди нас тази незнайна особа неведнъж е идвала тук. Може да е някой роднина, който си е точел зъбите за тая къща. Собствениците са го оставили на сухо. И той сега наминава чат-пат.

— Възможно е — признах аз. — А вече намира и плячка.

— Да — съгласи се Норман. — И изобщо не знаем дали и преди това не са изчезвали някои неща. Това може би никога няма да се установи.

— Ще посветим ли и Дженифър? Тя може ужасно да се уплаши, ако внезапно чуе непознати шумове вкъщи.

— По-добре засега нищо да не й казваме — предложи Норман. — Първо самите ние трябва да сме сигурни. Нека първо да идем утре сутринта при посредника, а?

— Съгласна съм.

— Същевременно ще купим нови брави за двете врати — каза Норман. — По този начин направо ще елиминираме непознатата личност.

Отдъхнах си. За това просто решение на нещата изобщо не бях помислила. Като сменим бравите, непознатият няма да може да влезе вътре!

Почувствах се много по-добре. Но дори и в присъствието на мъжа си знаех, че вечерта отново ще треперя от страх. На това трябваше да се сложи край.

Дженифър дойде при нас. Показах ѝ кухнята най-подробно. Тя предложи да приготи първата вечеря за нас.

Вечерта мина неусетно, защото Дженифър умееше весело и непринудено да разказва. Нямаше и следа от някогашната ѝ стеснителност. Освен това познаваше Норман отдавна, тъй като вече десет години работеше в дома на неговите родители. Аз бях сигурна, че в нейно лице ще имам добра и надеждна помощничка.

Дженифър обичаше природата, но преди всичко беше омаяна от родната Шотландия. Разказваше за фиордите, за излетите до езера и планински върхове. Обичаше животните, най-вече понита и коне.

Познаваше растенията и дърветата, знаеше имената на всяка река и езеро. Забавно и дори поучително беше да слушаш това момиче. Отдавна я харесвах, но тази вечер тя спечели сърцето ми. Дженифър щеше да се чувства добре при нас, на сигурно място, както преди това при родителите на Норман.

Вече беше десет часът, не бяхме забелязали как е минало времето. Дженифър ни каза лека нощ и се прибра в стаята си.

Норман и аз също решихме да си легнем. Качихме се горе. Уплашеният поглед, който хвърлих към стенния часовник, не бе убягнал от вниманието на Норман.

— Страхуваш ли се? — попита, когато спряхме пред неговата стая.

Той сложи ръка на раменете ми и погледна дълбоко в очите ми. Аз веднага се сгуших до него. Исках да се почувствам на сигурно.

— Страх ме е — прошепнах. — Остани с мен, Норман. Не мога да стоя сама.

Той внимателно ме въведе в стаята. До него се чувствах уверена и страхът ме напусна.

Сутринта, когато погледнахме през прозореца, навсякъде наоколо се стелеше гъста, непроницаема мъгла. Тя се задържа дълго и не искаше да се вдигне. Ние с Норман трябваше да отложим пътуването до Глазгоу за по-късен час.

Отиваше към обед, когато тръгнахме.

Мистър Ханток си беше в кантората. Поздрави с присъщите си неспокойни жестове и ни покани да седнем.

— Въпроси ли имате, мистър Мортън? Някакви оплаквания, мистър Мортън?

Очите му нервно примигваха. Той не можеше спокойно да те погледне в очите.

Норман нямаше намерение да се впуска в подробности.

— Вие познавахте ли собствениците на Блек Мур котидж? — попита той.

— Не преди да ме направят свой довереник, мистър Мортън. Тогава за първи път ги видях.

— Мистър Ханток, вие сигурно имате адреса им.

— Да, разбира се. В продължение на две години редовно ги осведомявах как се развиват работите с наемателите.

— Значи къщата вече е давана под наем? — бързо попита Норман.

— Да. Нае я семейство с две деца. Но те не стояха много. Построиха си собствена къща близо до Глазгоу.

— Мога ли да ви помоля да ми дадете адреса? — попита Норман.

— За това трябва да има много сериозна причина — уклончиво отвърна посредникът.

— Причината е повече от сериозна, мистър Ханток. Следващият ми въпрос: Колко ключа има за външните врати?

— Ключа? — недоумяващо повтори той въпроса. — Два, разбира се. И двата са у вас.

— Има някой, който притежава трети ключ. Жена ми и аз предполагахме, че е роднина на бившите собственици. Знаете ли нещо за рода им, за роднините и така нататък?

Търговският посредник енергично заклати глава. Биеше на очи настойчивостта, с която ни уверяваше. Подозрението ми към него се засилваше.

— Мога ли да попитам какво ви наведе на това предположение?
— попита.

— Би трябвало да знаете — каза Норман. — И това не е никакво предположение, а факт. Откакто сме в Блек Мур котидж, неизвестно лице на два пъти е влизало в къщата. Един път през първата нощ и втори път на следващия ден, рано следобед.

— Но това е невъзможно! — извика посредникът.

Норман се изправи. Той също беше на мнение, че мистър Ханток крие нещо от нас.

— Благодаря много за адреса — каза Норман. Без да чака, протегна ръка и прибра листчето, на което мистър Ханток беше написал адреса.

Бързо се сбогувахме и излязохме от кантората на посредника.

Норман потърси железарски магазин. Оттам купи две секретни брави. Искаше да ги постави, щом се върнем вкъщи.

Но не стана точно така.

Над града и околностите мъглата се беше раздигнала, когато ние тръгнахме обратно. Слънцето проби и това беше още един относително топъл есенен ден.

— Този посредник крие нещо от нас — каза Норман, като излязохме от града.

— И аз имам същото чувство. Предполагам, че познава лицето, у което е третият ключ.

— Възможно е, но не може да се докаже. Ние трябва да открием дали не е познавал старите собственици още отпреди.

— Имаш предвид, преди да му поверят къщата? — попитах аз.

— Да, Грит. Доколкото си спомням, мистър Ханток каза, че тези хора заминали за Америка. Или бъркам нещо? Е, все едно. Така или иначе това е доста голямо доверие — да повериш имота си на някого, в случая къщата си. А този Ханток не е човекът, на когото аз бих оставил къщата си, ако тръгнах през океана.

— Да, така е, Норман. Но преди всичко остава въпросът как непознатият се е сдобил с ключ.

— За мен тук има само една възможност. Или ще се потвърди, или съм сгрешил.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да е някой от най-близките роднини или познати. Според мен един ден той е взел ключа. Може да е станало, когато собствениците ги е нямало, а дори и след заминаването им. Непознатата личност е снела отпечатък от ключа. Останалото е просто.

— Или от самото начало е имало по три ключа за всяка врата — подхвърлих друга възможност аз. — И мистър Ханток може да не е знаел нищо за това. Когато е приемал къщата, може да е получил само два ключа.

— Може и така да е било — съгласи се Норман. — Твоето предположение, Грит, също е логично. Но няма да ни заведе далеч. Също както и моята теория.

— Така или иначе от днес нататък тези посещения ще станат невъзможни. Никой не може да има подправен ключ за новите брави.

— Правилно, Грит. Но, от друга страна, по-трудно ще пипнем този човек. Вътре той може да направи грешка и тя да ни наведе на следа. Отсега нататък обаче той безуспешно ще се върти наоколо, без да може да проникне вътре.

— И тогава може би ще се откаже — казах, без самата аз да съм убедена. — Норман, би ли спрял при мистър Бърлинг? Искам да взема още някои продукти.

— Разбира се, на драго сърце. Взemi и плодове.

Тъкмо бяхме стигнали до малкото кръстовище, откъдето тръгваше пътят към платото. Мислено си правех сметка на покупките и изведнъж Норман рязко намали и спря.

— Какво става? — попитах зачудена, понеже не виждах никаква опасност.

И тогава видях Дженифър.

Тичаше към нас. Очите ѝ бяха разширени от страх. Синята ѝ пола се вееше около тънката фигура. Дишаше тежко и учестено.

Преди още да ни каже, ние знаехме какво е станало.

Норман слезе, за да помогне на Дженифър. В това време тя се приближи.

— Благодаря — каза запъхтяно, рухвайки на седалката.

Изчакахме, защото виждахме, че е останала без дъх.

— Там имаше... там имаше... някой... вътре — сащисана заекваше тя. — Има си ключ.

— Успокойте се, Дженифър. Не е нужно да говорите.

Като казах тези думи на момичето, осъзнах, че самата аз ни най-малко не съм спокойна.

Норман даде газ и ние поехме към Блек Мур котидж, към нашата къщичка, която ни бе радвала само няколко часа. А всъщност над нея отдавна е тегнело нещо грозно и трагично, което ние още не можехме да открием.

Норман караше максимално бързо. Изобщо не се сетихме, че щяхме да купуваме нещо от Бъстър Бърлинг.

Дженифър седеше отзад и тихо хлипаше. Чувствах, че не е в състояние да говори.

Дори когато влязохме вкъщи, продължаваше цяла да се тресе. Седна в гостната и чак тогава постепенно се успокои.

— Щях да тичам до Глазгоу, ако не ви бях срещнала — каза тя.

— Какво всъщност се случи? — попитах. Долавях, че Норман предпочита аз да разговарям с Дженифър.

— Не беше минало и половин час, откакто тръгнахте, и аз дочух шум откъм портичката. Сякаш дрънна метал и аз си казах, че е кола. Помислих си, че сте се върнали, защото сте забравили нещо.

Дженифър направи пауза и погледна първо към Норман, после към мен.

— Погледнах през прозореца, за да се уверя. Но естествено вас ви нямаше.

— После?

— Като не ви видях, аз не отдадох особено значение на този шум — продължи момичето. — Влязох в кухнята да разтребя и да измия съдовете. Тогава чух, че има някой пред главния вход. Когато щракна ключ във вратата, аз се сковах от страх. Заключих се в кухнята. Онзи влезе вътре. Чух го в коридора, после в гостната.

Дженифър взе да клати глава. Норман се приближи и ѝ поднесе пакета с цигари.

— Благодаря, мистър Мортън — каза тя, — никога не съм пушила.

Вместо нея аз си взех цигара и почаках за огънче. Дръпнах дълбоко няколко пъти и прехвърлих погледа си върху Дженифър.

— Аз никого не видях. Чух само стъпките, мадам.

— Дженифър, хайде да оставим това „мадам“ — предложих аз.
— И за вас, както за всички останали, аз съм мисис Мортън.

— Благодаря, мисис Мортън. Тогава мога ли да ви помоля да ми говорите на „ти“, както бях свикнала при господарите.

— С удоволствие ще го изпълня — казах радостно. — Тази фамилиарност ще ни сближи още повече.

Наведох се малко напред, за да стигна до ръцете на Дженифър. Взех ги в своите и я помолих да продължи.

— Та за тия стъпки. Бяха много особени, много странни. Струваше ми се, че това е много стар човек — така се тътреше и препъваше, като че ли той или тя едва се държеше на краката си...

Това съвпаднаше с моите впечатления от първата нощ. Същото си бях помислила и аз.

— Но преди това — продължи Дженифър — бяха съвсем различни. Нали ги чух по каменните плочи в градината. Тропаше като с подковани обуца, нали се сецате? Помислих си да не е турист.

— Толкова отсечени ли бяха стъпките? — попита Норман.

— Да, мистър Мортън. А после пък това особено тътрене вътре в къщата.

— Сигурно килимите са заглушавали стъпките, Дженифър.

— Да, така трябва да е — съгласи се момичето.

— А после? — пак попитах аз. — Опитал ли се този човек да влезе в кухнята?

— Не, мисис Мортън. Удивлявах се с каква сигурност се движи. Явно къщата му е позната!

— Вероятно — казах аз.

Не исках в момента да ѝ обяснявам, че това не е първото подобно посещение.

— По какво предположихте, че непознатият се е движел целенасочено?

— Ами нито за секунда не се поколеба — отговори Дженифър.

— А какво направи?

— Направо се качи горе. И остана там почти цял час. Нямам представа какво е търсил.

Но аз имах представа! Норман също моментално се досети. Скочихме едновременно.

— Извинете за минута — викнах на момичето. И вече бях на стълбите. Норман ме следваше.

Този път в неговата стая нищо не беше пипано. И в моята отначало не можахме да открием какво е търсил непознатият. Предния ден не бях успяла да извадя всичко от куфарите. Те стояха привидно непобутнати по местата си.

Отворих първия, в който имаше костюм, няколко рокли и блузи. Не липсваше нищо.

Но половината от съдържанието на следващия беше изчезнало.

— Тук — казах на Норман.

Всичко това ми се видя странно. Най-хубавите дрехи, най-скъпите неща си стояха. Липсваха някои топли пуловери и якета от вълна и туид, както и няколко чифта дълги панталони.

Казах това на Норман. И моят мъж направи заключение, до което в същата секунда стигнах и аз. Прекалено очевидно беше.

— Нашият непознат е жена — каза той убедено.

— Да — съгласих се, — другояче не може да бъде. Задигнала е само топлите дрехи. Значи има проблеми с облеклото. И няма пари да си купи нещо.

— Освен това не живее нито в града, нито долу в селото — продължи Норман. — А и миризмата, която се усещаше в гостната, напълно се връзва с това. Басирам се, че тя живее някъде край тресавището. По-точно казано, свива се в някоя бърлога. Защото за живеене и дума не може да става.

— Значи една част от загадката сме решили — казах аз ликуващо.

— Ние не знаем колко голяма е останалата част — предупреди ме Норман.

И щеше да излезе прав. Не трябваше дълго да чакаме до следващия ужас.

Когато отворих другия куфар, усетих, че ме обливат горещи и студени вълни. Това беше най-малкият куфар, но в него бяха събрани всички мои ценности.

Никога не съм била бедна, но не бях и кой знае колко богата. Навремето, докато работех като продавачка, не печелех много. Но имах страст към колекциониране. Купувах монети и накити.

По-късно, след като завърших образованието си и станах чертожник, можех да отделям още повече за моето хоби. С течение на годините се събра внушителна колекция от монети.

Всичко ценно, което имах, бях сложила в малкия куфар. Там беше кутията със скъпи старинни монети от цял свят. После едно ковчеже с колиета, клипсове, диамантени пръстени и златни халки. И накрая, имах слабост към изящни прибори за хранене. Притежавах шест дюзини ножове, вилици и лъжици с голяма стойност. От чисто злато или сребро.

И нищо, нито следа! Куфарът беше почти празен. Останали бяха само няколко шала, безполезни за нашата крадла.

— Ще ѝ дам да се разбере! — избухна Норман. — Сега вече ще се погрижа да не може тази персона повече да влезе вкъщи. Ще сменя бравите.

— Да, Норман, направи го. Аз ще продължа разговора с Дженифър.

Момичето беше в кухнята и готвеше. Казах ѝ, че са ме обрала.

— Дженифър, ти трябва да знаеш всичко. Тази особа вече е влизала веднъж, не, два пъти даже. Един път през нощта и един път следобед.

Дженифър се сви.

— С шперц ли влиза? Страшно е, мисис Мортън.

— Не, Дженифър. Няма от какво да се страхуваш. Първо, тази персона повече няма да стъпи вкъщи. Мъжът ми сега сменя бравите със секретни. За тях няма как да си направи ключ. И още един въпрос: Дженифър, ти качва ли се горе, след като тя си излезе?

— Да, мисис Мортън. Отначало ме беше страх, но после се осмелих да изляза от кухнята. Искях да видя какво е ставало горе. Позволих си да надникна в стаите.

— Правилно, Дженифър. Погледна ли и в гардеробите?

— Да, мисис Мортън. Но понеже отскоро съм тук, не можах да установя дали нещо липсва.

— Ами куфарите, Дженифър? Надникна ли и в тях?

— Не — отговори бързо, — помислих си, че ще изглежда като любопитство.

— В най-малкия куфар бяха всичките ми бижута, всички мои ценни неща. И какво ще кажеш, като ти съобщя, че не липсва нито един от моите хубави, скъпи тоалети? Затова пък са изчезнали всички топли дрехи; всичко от вълна и туид.

Дженифър ме погледна и помисли.

— Значи може да е... може да е жена — промърмори накрая.

Каза го толкова тихо, че аз по-скоро отгатнах думите.

— И е точно така — добавих в потвърждение. — И ние с мъжа ми веднага си помислихме същото. Но има и нещо друго, което уж става тук.

— Какво е то, мисис Мортън? — Дженифър задържа погледа си върху мен.

— Тук има призраци, както казват хората.

Дженифър сложи ръка на устата си, за да не извика.

— Дженифър, няма защо да се страхуваме от такива неща. Тук няма никакви призраци. Това е човек, по-точно жена. И ние ще я хванем. Тя живее, както предполагахме, някъде наоколо.

— Слава богу, че не е призрак — каза Дженифър. — Иначе щях да умра от страх.

Още не знаехме, че ни дебне нещо по-страшно от призрак.

След вечеря Норман се качи в стаята си. Още през отпуската искаше да нахвърли плана на един нов мост, от който му зависеха много неща.

Ние с Дженифър седнахме в гостната. Четяхме и прелиствахме стари списания, от време на време разговаряхме.

Внезапно изтрещя гръм. Трепнахме уплашено. Но при следващия вече бяхме наясно, че това няма нищо общо с призраци и духове.

— Есенна буря — каза Дженифър.

— Да, това не е толкова голяма рядкост тук, високо в планината. За сезона денят беше много горещ. След такъв ден понякога се разразява буря.

Ослушвахме се навън. Изви се вихрушка. Тя идеше някъде откъм езерото и докара тежки облаци. След малко заплююща дъжд.

Разтичахме се с Дженифър да проверяваме дали са затворени прозорците. Аз заключих и двете входни врати.

Шумът на дъжда все повече се засилваше. Все по-често блясваха светкавици, раздираха небето и за секунди осветяваха мрачния пейзаж.

Повече от час бесня бурята. Чувахме как от пороя се образуваха потоци, които рукнаха надолу по наклона, застрашавайки като същински потоп селото в долината.

След малко съвсем се стъмни. Бурята, която се разрази така внезапно и неочаквано, стихна и скоро напълно отшумя.

Като се успокои, че бурята отминава, Дженифър се оттегли. Аз отидох в стаята си и почетох малко. Беше към десет и половина, когато си легнах. В далечината още тътнеха гръмотевици. После чух, че часовникът в стълбището удари единадесет. За първи път слушах ударите на гонга без страх.

Когато един час по-късно изби полунощ, аз възприех това само с подсъзнанието си. Намирах се в състояние на полусън, от което вече нищо не можеше да ме изтръгне. Малко след това трябва да съм заспала дълбоко.

Късно през нощта изведнъж се събудих. Запалих малката лампа на масичката и погледнах часовника. Три без нещо.

След минута стенният часовник започна да бие за кръгъл час. Един път, втори... трети.

Но какво става?

Часовникът продължаваше да бие! Преброих: четири, пет, шест удара! Но ударите на гонга продължаваха да кънтят. Три часът беше, а беше полунощ!

Този път страхът ме прикова в леглото. Никога ли нямаше да спре? Нали Норман сложи нови брави на вратите. Как, по дяволите, влиза вътре тази непозната? Или пък...

Не посмях да довърша мисълта си. Но тя напираше в мен, добиваше все по-ясна форма и не можеше да бъде прогонена.

Щом в три бие полунощ, значи някой е върнал стрелките. Следователно някой трябва да е влязъл в къщата след дванадесет часа. Но при положение, че никой не би могъл да отключи вратите...

Пак засякох. И пак отговорът изскочи от само себе си. Отговор, който изведнъж ми прозвуча убедително.

Това, което се промъква у нас, не е човек. За човешко същество не може и дума да става! Но това значи, че в Блек Мур котидж наистина бродят духове!

Вцепенена от ужас, останах полуседнала-полулегнала в леглото. И тогава изведнъж се чу грохот, сякаш мебелите се събаряха, сякаш маси и шкафове падаха едни връз други.

Веднага след това чух гласове.

— Запалете лампите! — викна Норман. Чуваше се от гостната или от кухнята. Дженифър му отговори.

Повече не издържах. Трябваше да бъда близо до Норман. Бързо наметнах някакво манто. Откак ми откраднаха пенъоара, не бях извадила друг.

Отидох до вратата, запалих горната лампа и излязох навън. В коридора беше светло, светеше и целият долен етаж, когато слязох.

Разхълцана изтичах при Норман и той ме притегни до себе си.

— Какво беше това? — попита Дженифър. Тя стоеше до мъжа ми и цяла трепереше. — Страх ме е — изрече с усилие, — ужасно ме е страх.

— Успокой се — каза Норман. — Всички трябва да се опитаме да си възвърнем спокойствието. Каквото и да е станало, ще се изясни.

— Тая работа не е чиста — казах. — Вече не мога да вярвам, че това е човек.

— Ще видим — заяви Норман. — Аз първо проверих бравите. В пълна изправност са. През прозорците също не може да влезе никой.

— Но часовникът! — отчаяно се провикнах. — Удари дванадесет пъти, когато беше три часът! И после този страхотен трясък! Какво беше това? Откъде се чу?

Изригнах въпросите с такава бързина, че Норман не можа да отговори. Хвана ме за ръката, заведе ме до едно кресло и ме натисна да седна.

— Така. Моля ви, двете стойте тук. Аз ще продължа огледа.

Това, което стана после, ме разтърси до дъно.

Дженифър пристъпи към Норман, сграбчи го като луда за ръцете и започна неудържимо да крещи.

— Не, не, не искам! Няма да остана тук! Няма да остана тук сама! Аз ще загина, ще пукна от страх, ще умра! Няма да остана тук! Не ви пускам! Не!

Момичето впи пръсти в якето на Норман и сякаш никога нямаше да го пусне. Разбърканата ѝ коса падаше върху лицето. Клепачите на очите неестествено се бяха зачервили.

„Страхът и отчаянието на една циганка“ — си помислих за секунда. Вече разбирах защо са нарекли момичето така.

Норман започна да увещава Дженифър. Но тя изобщо не го чуваше. Плачеше и скимтеше и не се пускаше от него. Наложил се със сила да разтвори сгърчените ѝ пръсти.

— Вие ще ме убие, ако ме оставите — каза тя със съскащ глас.

— Тогава ела с мен, щом искаш — спокойно отвърна той. — Аз ще огледам останалите помещения в къщата. Първо трябва да видя мазето. Изглежда, оттам дойде тупурдията.

Нямаше ги само няколко минути, но ми се видя непоносимо дълго. Накрая станах и излязох в антрето. Бях стигнала до стълбите за мазето, когато Дженифър нададе вик.

Затичах се по стълбите надолу. По-добре да не бях го правила, защото от този момент нататък предизвиках неща, за които щях горчиво да се кая.

Стълбата остана зад мен и аз завих към избените помещения. Този коридор беше съвсем оскъдно осветен. По средата светеше малка матова крушка, най-много от двадесет вата. Тъй че там цареше призрачна светлина, в която нещата много-много не се различаваха.

Картината, която видях — една удвоена сянка — ме ужаси.

В дъното на коридора стоеше Норман. И прилепена до него — Дженифър, която или се беше облегнала, или се беше свлякла върху него. Ръцете ѝ висяха отпуснати надолу.

Срам и гняв ме пронизаха едновременно. Мислех си, че съм заварила Норман и момичето в доста недвусмислено положение.

Сигурно някой демон ми бе пошушнал това. И пак демон ми подсказа думите, които казах на мъжа си, когато той се опита да ми обясни нещата.

— Ела, Грит, моля те! Трябва да ѝ помогнем, тя е в безсъзнание.

Сигурно лицето ми е било червено от ярост, когато съм се приближавала към тях.

Дженифър не се помръдваше. Аз не виждах това, че Норман крепи момичето, за да не падне. Виждах само позата. Тялото на Дженифър плътно до тялото на Норман! Сигурно той чува ударите на сърцето ѝ. Усеща нейната плът.

— Моля те, ела — повтори той. — Ненадейно загуби съзнание.

Приблжих се още повече, хвърлих поглед на безжизненото момиче, след това на Норман. Чух се да казвам:

— Изглежда, ти доставя удоволствие.

Норман го прие като лоша шега. Не реагира остро, нито се обиди. Каза само:

— Хубава работа! Ела, Грит! Хвани Дженифър за краката.

Аз стоях и не се помръдвах.

— Наистина си се възползвал от ситуацията — изсъсках. — И то с пълна сила.

— Остави тия глупости! — срязва ме Норман.

Оттук нататък неговите остри реакции само разпалваха гнева и ревността у мен.

— Безсрамник! — изскърцах със зъби. — Ти си потаен и безсрамен. Толкова подло да се възползваш от ситуацията!

— Престани веднага, Грит! — изрева той. — Повече да не съм чул такива думи!

Не можех да се позная. Аз вече не бях господар на себе си.

— Ще ги чуваш всеки път, когато ги казвам — изрекох мрачно, обладана от неудържима ярост. — Ти си долен, подъл и безсрамен! О, Норман, как се излъгах в тебе!

Норман ми кресна, както не го бях чувала дотогава.

— Това е последната дума на тази тема, Грит! Не се шегувам! Още едно подмятане и ще ти ударя такава плесница, та да млъкнеш веднъж завинаги!

Аз отстъпих ужасена.

— А, така значи! — подхвърлих язвително. — Хем ме мамиш, хем ще ме заплашваш с бой! До гуша ми дойде! Как ще качиш приятелката си горе — това си е твоя работа! Аз няма да ти помогна!

Сигурно съм приличала на фурия, когато се фръцнах и разплакана хукнах нагоре.

Струваше ми се, че падам в бездна, дълбока хиляди метри. В някакъв дълбок, тъмен лабиринт, от който никога вече няма да изляза. Всичко наоколо беше тъжно и пусто.

Къщата беше по-мрачна, обсебена от неznайни сили. А в душата ми най-красивите и щастливи чувства умираха като последните цветя навън, в градината, безмилостно повалени от поройния дъжд през бурята.

Чух, че Норман идва. С крайчеца на окото си го наблюдавах как носи Дженифър на ръце. Хвърлих се в едно кресло и зарихах.

Норман занесе Дженифър в стаята ѝ. След малко се върна.

— Моля те, Грит, помогни ми. Оставих я на леглото. Тя още е в безсъзнание. Какво да направя? Кажи ми.

Не можех да го гледам. По някакъв необясним начин ми беше добре с моята болка. А демонът вътре в мен, или каквото е било там, ме натискаше и аз все повече затъвах в тази болка.

— Добре ли я настани? Хубаво я гледай! — викнах на Норман през сълзи. — Можеш да си я глезиш. Не е нужно да се съобразяваш с мен.

Той ме погледна. В очите му нямаше укор. Само тъга. Но тогава не можех да видя това.

— Грит, ще говорим за това, когато всичко свърши. Нервите ти са прекалено опънати. На всички ни се струпа много. Но това ще мине. Сега ми кажи как да помогна на Дженифър.

— Не знам — казах колебливо. — Тя е в безсъзнание. Значи ще дойде на себе си.

— Нищо ли не мога да направя? — попита той все така, без да губи търпение.

Предполагам, че в тази негова добрина, поради която не ме упрекна за поведението ми, аз съм виждала само предизвикателство.

— Е, можеш да седнеш до нея — посъветвах го, жалка и разплакана, — можеш да ѝ държиш ръчичките и да я утешаваш, когато се събуди. Тя ще ти се хвърли на врата от благодарност, като и кажеш, че със силните си ръце си я подхванал да не падне.

Чух го да казва: „Престани!“ — но въпреки това не спрях.

— Можеш да ѝ разкажеш колко си храбър, какъв голям спасител си...

— Не сме го заслужили! — извика ми Норман. — Нито Дженифър, нито аз!

— А аз какво съм заслужила? — развихах се в моето безгранично умопомрачение. — Заслужила ли съм така да загубя любовта ти? Само след няколко дни! Или съм се лъгала? Вчера си мислех, че притежавам любовта си. Днес ме хвърляш в отчаяние. Може би никога не си ме обичал. Дали от по-отдавна не си имал нещо с твоята хубава Дженифър? Откога се занимаваш с нея? Ти откога...

Не можах да довърша.

Норман изневиделица изникна пред мен. Усетих удара чак когато бузата ми пламна.

— Ти си отвратителна! — ми каза. — Дженифър лежи облечена на леглото. Завий я поне. А аз не желая повече и дума да чуя за всичко това.

Той се качи горе, а аз продължих да плача, разбита и самотна.

Не отидох при Дженифър да видя в какво състояние се намира.

Не зная кога съм се качила горе да си легна.

В три часа прозвучаха дванадесетте удара на стенния часовник, след това беше сцената в мазето, след това в гостната. Като се прибави и времето, през което чаках, значи може да е било между пет и шест часа, когато с натезжали крака, крепейки се с две ръце за парапета, се повлякох нагоре.

Около един час не можах да заспя. После, когато започнах да се унасям, пред очите ми заиграха цели рояци от призрачни същества. По

нещо като сцена те тичаха и подскачаха, викаха и се смееха, след това ми показаха две кукли приличаха на Норман и Дженифър.

Едната от куклите се приближи до мен и ми зашепна на ухото.

— Между тях има нещо — каза и се засмя. — Има нещо, има нещо между тях. Между Норман и Дженифър, Дженифър и Норман!

Чух се да казвам насън:

— Зная. Зная, и аз зная това.

В този момент усетих нечия ръка. Събудих се Норман седеше до леглото ми.

— Грит, ти говореше насън. Уплаших се да нямаш треска. Но е било сън, който прилича на треска.

Тутакси се заличиха последните часове. Норман беше до мен и всичко изглеждаше добре.

— Любими — казах, — държах се толкова отвратително с теб, толкова противно.

— Дори и насън, нали? — попита той с усмивка, която можеше да ме накара всичко да забравя.

Кимнах.

— Лошите неща, които си мислех, ми се явиха и насън. Прости ми, че...

Той веднага ме прекъсна.

— Ти не си нито отвратителна, нито противна. Прекалено напрегната си, затова губиш контрол над себе си. Страхуваш се да не би в къщата да има някакви свръхестествени същества.

— Ти намери ли нещо в мазето? — попитах.

— За съжаление не. По нищо не личи някой да е влизал. Всичко си стои на място.

— А как си обясняваш онзи шум? Звучеше така, като че ли някой преобръща мебелите. Страшно беше, Норман.

— Да, зная. Но не открих никакво обяснение на това.

— Колко е часът?

— Почти дванадесет, миличко.

— Какво? Толкова късно?

— Но, Грит, ние си легнахме към сутринта.

— Ходи ли при Дженифър?

— Да. Спи дълбоко. Чувстваш ли се достатъчно силна да приготвиш нещо за ядене? Искам да изляза.

— Заминаваш ли? Къде?

— Не заминавам. Ще се кача до платото. Искам да се поогледам. Ще я намеря аз тази, дето ни създава толкова главоболия и страхове.

Попитах:

— Да дойда ли с тебе?

— Не, Грит, днес не. Остани с Дженифър.

Норман отиде долу, аз станах. Порядъчно закъснял, утринният ми тоалет включваше само най-необходимото.

След това се отправих към кухнята и набързо приготвих нещо за ядене. Норман не спомена нито дума за моя хистеричен припадък. Опита се да ме разсее, като говореше за плановете си за нови мостове. Разбира се, и двамата знаехме, че е безсмислено.

После се разделихме.

— Ще търся, докато не намеря тази личност или безличност — заяви той. — Днес ще хвана западната страна на платото. След два-три часа съм отново тук.

— Внимавай — предупредих го. — Боя се да не те подмамят в някой капан.

— Няма опасност — каза той уверено. — Аз знам да се пазя. А ти гледай да вдигнеш Дженифър на крака.

Прегърна ме с любов и нежност както винаги. Аз му поднесох устните си и по целувката усетих, че нощните сцени с нищо не са помрачили чувствата ни.

— Норман? — казах тихо, когато вече тръгваше.

— Да, миличко? Какво има?

— Това през нощта... нали не го е имало?

— Да, Грит. Аз нищо не си спомням. Няма такова нещо, което да наруши мира между нас. Дори и призрак не може да ни тласне толкова далеч.

— Благодаря, Норман. Обичам те.

— Зная, скъпа, зная, разбира се. Тази, която през нощта се бе изправила срещу мен, всъщност не беше ти. Забрави го, както аз съм го забравил. Сбогом, до скоро!

Излязох да го изпратя и останах така, докато не го закриха храстите край пътя за платото.

Силният дъжд предната вечер беше смил земята по наклона. Много цветя лежаха с прекършени главички. На някои места водата

още не беше попила. Малки и големи локви, жълти до мръснокафяви от глината и пясъка, се виждаха и по пътя, и по шосето надолу към селото.

Прибрах се вътре и веднага тръгнах към стаята на Дженифър. Тя спеше още и реших да не я будя. Но след няколко минути сама отвори очи. Малко объркано се огледа наоколо, докато накрая ме видя.

— Какво... какво е станало?... Колко е часът, мисис Мортън?

— Точно един часът — казах. — Как се чувстваш, Дженифър?

— Аз ли? Не знам. Спала съм невероятно дълго.

— Спомняш ли си какво се случи през нощта? — попитах.

Тя ме погледна ококорено, но лека-полека паметта ѝ се възвръщаше.

— Часовникът, нали? — попита.

— Да, проклетият часовник. И ти ли го чу?

— Да, мисис Мортън. Стори ми се, че чух и друго. Някакъв трясък. И бързо се облякох. Сама не знаех какво да правя. Тогава чух някой да слиза по стълбите.

— Мъжът ми е бил — обясних.

— Да, мисис Мортън. Испитах такова облекчение, като го видях.

— А после какво стана, Дженифър? Спомняш ли си?

— Да, какво стана после? Мистър Мортън искаше да огледа мазето, а аз така ужасно се страхувах да остана сама. Боях се, че онзи човек може отново да дойде и да ни направи нещо лошо. Аз тръгнах с мистър Мортън. А вие останахте в гостната, нали?

— Да, Дженифър. И къде отидохте с мъжа ми?

— Той носеше връзка ключове. Отключи първата врата отляво. Огледахме навсякъде, но не открихме нищо подозрително. И така продължихме до последната врата.

— Да, а после? — продължавах разследването.

Положително вече не питах от ревниво любопитство. Но още не знаех какво се е случило в коридора на мазето. Дженифър продължи.

— Мистър Мортън тъкмо беше заключил последната врата и на мене ми се стори, че чувам шум в едно от избените помещения. Откачих. Ужасно се уплаших. Представях си, че някой е застанал зад мен с нож в ръката и в следващата секунда ще го забие... вече чувствах болката.

— И повече нищо, нали?

— Да, нищо повече, мисис Мортън. Сигурно съм припаднала от страх.

— Почти — обадих се аз. — Мъжът ми забелязал, че ти прилошава. И те подхванал да не паднеш. След това те донесе в стаята.

— Толкова ми е неудобно — промърмори Дженифър.

Погледите ни се срещнаха. Знаех, че във всичко това няма и сянка от лъжа. Нито в разказа ѝ, нито в нея, нито в Норман преди всичко.

Попитах момичето:

— Можеш ли да станеш?

— Да, разбира се. Ей сега ще приготвя нещо за ядене, мисис Мортън.

— Не, Дженифър. Тъкмо напротив. Аз ще ти приготвя нещо, за да си възстановиш силите. Ние ядохме вече. Мъжът ми искаше да се поразходи по платото. Пригответи се спокойно, Дженифър, след това ела в кухнята.

Приготвих ядене за Дженифър. След това се повъртяхме в градината. Момичето се беше подкрепило и ми помогна да оправим доста опустошените лехи.

След това си приготвихме по чаша чай. Късно следобед тръгнахме да посрещнем Норман. Точно бяхме изкачили височинката, когато го видяхме да се задава покрай тресавището. Размахваше нещо в ръка, но не можех да разбера какво е. След това видях, че е някаква дреха.

Едно от вълнените ми якета!

— Имаме поне едно доказателство — каза Норман, когато дойде до нас. — Може да ѝ е бил тежък товарът, Грит. А може да не е забелязала, че в бързината е изтървала част от пляката на земята. Няма и половин километър оттук. Там пътят се разделя. Един тръгва на север, покрай самото тресавище. Другият влиза в гората. Днес вече няма смисъл да тръгвам по него, скоро ще се стъмни.

— А иначе? — попитах. — Някакви следи?

— Не, нищо от този род. Гледах за стъпки по земята. Но дъждът естествено е заличил всички следи. Само в края на гората забелязах нещо, което ме заинтригува. Доста тесни, вдлъбнати следи по земята.

Като дълги жлебове. Тогава си спомних какво разказваше Дженифър — че чула метален звук, преди да се появи непознатата. Така ли беше, Дженифър?

— Да, мистър Мортън — потвърди момичето. — Беше ясен метален звук.

— Сякаш подпираш нещо на живия плет или на оградата, така ли? — попита Норман.

— Да, може би — колебливо отвърна Дженифър.

— Като свържем това с вдлъбнатите улейчета, които открих аз, получаваме един възможен отговор.

Ние с Дженифър не можахме да отгатнем.

— Какъв е той? — попитах мъжа си. Отговорът беше прост и убедителен.

— Велосипед — каза Норман.

— Разбира се! — извиках. — Жената се движи с колело.

Все повече се затвърдяваше убеждението ми, че е жена.

— И никак не е глупаво — констатира Норман.

— Защо? — възрази Дженифър. — И с колело да е, човек лесно може да я настигне.

— Да, Дженифър, но при нормален терен. А тук, на платото? По път, минаващ през мочури. Или по края на гората. Непознатата много добре знае, че с кола не могат да я преследват. А с колелото тя винаги ще бъде значително по-бърза и пъргава от нас, пешаците.

— Да, вярно — съгласи се Дженифър. — Не помислих за това.

— И какво ще правим сега, Норман? — попитах аз.

— Ще претърсваме цялата гора и цялото плато, ден след ден. Понеже сме трима, ще можем дневно да отмятаме три пъти по-голяма площ. Съгласни ли сте?

— Стига винаги да сме на такова разстояние, че да се виждаме — каза Дженифър и аз забелязах, че задачата никак не ѝ допадна.

— Ще се движим на такова разстояние един от друг, че да можем да се чуваме — заяви Норман. — Това се разбира от само себе си. Наистина аз не вярвам, че тази жена заплашва живота ни. Но никога не се знае на какво е способен човек, когато го притиснат до стената.

Дженифър предложи тя да приготви вечерята. Ние с Норман не възразихме.

— Само ще си сложа друга блуза — каза Дженифър.

— Моля те, бялата — обади се Норман за мое учудване. — Бялата фолклорна блуза с пъстра бродерия. И с хубавия зелен копринен шал. Тази комбинация ти стои много хубаво, Дженифър.

— Щом така желаете, мистър Мортън — съгласи се момичето. — Аз ще побързам.

Ние с Норман седнахме в гостната, а Дженифър отиде в стаята си.

— Виждала ли си я с тази блуза? — попита ме Норман. — Баща ми особено я харесва. Дженифър е много чаровна в нея. Наполовина момиче, наполовина жена. Лека и ефирна и същевременно с една пленителна зрялост.

Но същата вечер аз нямаше да имам щастието да видя Дженифър с тази блуза. Малко след това дочухме пронизителен писък. Мъжът ми и аз скочихме и се затичахме към стаята на момичето.

— Не! — викаше Дженифър. — Не!

След това застана пред нас. Лицето ѝ беше пепеляво.

— Дженифър — казах загрижено, — какво става с теб? Какво има? Говори!

Тя не каза нищо. Обърна се и посочи към гардероба.

— Хайде кажи, моля те — подкани я Норман.

— Толкова е подло! — с усилие произнесе Дженифър. — Толкова долно и подло! Мисис Мортън, не съм го направила аз! Наистина не съм аз. Такова нещо никога не бих направила.

Спогледахме се с мъжа ми, неспособни да разберем каквото и да било от възклицанията и уверенията на Дженифър. Но момичето отново обърна очи към гардероба. Тогава аз без колебания се промъкнах между нея и рамката на вратата, за да се приближа до този гардероб.

Бях не по-малко поразена от момичето, когато погледнах в отвореното чекмедже. Не ми трябва много време, за да разбера какво е преживяла Дженифър.

Вътре бяха наредени един върху друг едноцветни и пъстри кърпи и шалове. В ръката си Дженифър държеше зеления шал, който е искала

да си върже. От положението на останалите можех да направя извода, че тя го е измъкнала от купа.

И така е открила кутията. Малка, плоска кутия.

Не ѝ беше тук мястото. Дженифър веднага е разбрала това. Отворила е кутията.

В нея бяха моите сребърни кафеени лъжички. И всяка от дванадесетте лежеше във вдлъбнатинка обвита със синя коприна.

Моите сребърни лъжички в гардероба на Дженифър?!

Аз знаех какво чувства момичето, какво е преживяло.

Полека взех кутията от чекмеджето и се приближих до Дженифър. Сложих ръка на раменете ѝ.

— Хайде — казах, — това е работа на онази крадла. Зная, че ти не си такава. Това е онази, сигурна съм.

Дженифър се хвърли на шията ми, целуна ме по бузите и ми благодари сто пъти, че имам добро мнение за нея.

— Благодаря, мисис Мортън, много ви благодаря, че не ме обвинявате.

— Хайде, ще ни направиш ли нещо хубаво за ядене? — попитах я аз.

Тя благодарно кимна. Мина напред, изтича в кухнята и след малко я чухме да шета там...

Ние с Норман седнахме в ъгъла за хранене в гостната. Отдадохме се на мислите си.

Кога тази непозната, чудовищна жена е била отново тук? Как е разбрала, че ни няма? Кога е занесла откраднатите сребърни лъжички в стаята на Дженифър? И какво цели с това?

Може би да освободим Дженифър, да я прогоним от къщи, та ние да останем единствена жертва на непознатата за нейните машинации?

Въпрос след въпрос, а не можехме да отговорим на нито един.

Преди всичко не знаехме по какъв начин непознатата прониква вътре въпреки новите секретни брави.

Оказа се, че и Норман мислел за същото.

— През покрива не е — констатира той, — тогава значи през мазето. Трябва да съм пропуснал нещо, тъй че отново ще го претърся основно. Има някое неуплътнено място, през което може да се влезе и излезе.

— Ами лъжичките? — попитах.

— Какво искаш да кажеш?

— Разсъждавам какво цели с това непознатата.

— Естествено, иска да хвърли подозрението за всички кражби върху Дженифър. За да загубим доверие в момичето и да го освободим. Тогава ще останем само двама, ще имаме само два чифта очи и уши, за да следим и слухтим. Непознатата иска да ни насочи по лъжлива следа. Ние да държим момичето под око, а в това време тя да пласира бижутата и останалите неща. Защото в нейното свърталище, някъде между гората и платото, тя няма нужда от златни и сребърни прибори за хранене.

Следващата нощ мина толкова спокойно, че чак тишината ми се видя зловеща. Понеже нямаше от какво да изпадаме в страх и ужас, аз си измислих нови опасности.

Въображението ми рисуваше диви картини и те ме преследваха, докато не заспах.

Когато се събудих рано сутринта, трябваше първо да се отърся от спомена за тези нови съновидения. Успях да се овладея и да не се издам, че сама си измислям кошмарни истории.

Закусихме заедно, след което Норман замина за Глазгоу. Искаше да посети семейството, което преди нас за кратко време бе наело къщата. Възможно бе да го насочат към роднина или познат, които да се чувства по някакъв начин свързан с Блек Мур котидж.

А ние с Дженифър щяхме да се изкачим на платото. Твърдо бяхме решили да открием дирите на непознатата и да я проследим.

Близо два часа търсихме по пътя покрай тресавището, но нямахме късмет. Непознатата си оставаше неоткриваема и неуловима.

Вече се канехме да се връщаме, когато Дженифър насочи вниманието ми към една малка хижа в крайнината на гората. Беше стара, полусрутена постройка, чието предназначение не можех да си обясня.

Толкова отчаяна бях от нашето безплодно търсене, че не проявих особен интерес. Затова и не разбирах от какво толкова се вълнува Дженифър. Виждах само хижата и вратата, окачена накриво на пантите.

— Какво толкова? — казах. — Стара барака за дърва, в която може би овцете се крият при дъжд. Нищо повече.

Но Дженифър енергично поклати глава.

— Ама погледнете, мисис Мортън! Погледнете към онези дървета вдясно от хижата!

Погледнах натам, но не забелязах нищо особено. Или не... Открих най-после какво бе приковало вниманието на Дженифър.

Велосипед! Стар, раздрънкан дамски велосипед, опрян на ствола на едно дърво.

Веднага ме обзе отново ловната треска. Нещо ми подсказваше, че нашата непозната е наблизо.

— Тихо! — пошушнах на Дженифър и тя кимна. От този момент се разбирахме само със знаци. Махнах на Дженифър да ме последва и тръгнах към края на гората. Не исках този, на когото е колелото, да ни забележи преждевременно.

Колкото може по-бързо ние се промъквахме озъртайки се, през гъстия подраст по края на гората. Естествено не можахме да избегнем хрустенето на чупеци се клони под краката ни. Все пак стъпвахме съвсем внимателно, за да заглушаваме неизбежния шум.

Лека-полека приближавахме към дървената хижа.

Когато стигнахме на около тридесет метра от нея, дочухме странно тракане и пукане. Изглежда идваше от хижата.

Спогледахме се недоумяващо и свихме рамене. Не можехме изобщо да си обясним какъв е тоя шум.

Изминахме следващите десет метра, но изведнъж вратата със скърцане се отвори. И тутакси отвътре се подаде някаква фигура, при вида, на която ни секна дъхът.

Не можеше да се познае дали е мъж или жена. Фигурата бе така маскирана, че неволно си спомних за членовете на прословутия Ку Клукс Клан. За онези мъже от Тенеси, които с дългите си раса и маски, със страшните си гугли вдъхваха ужас на всяко живо същество.

Тази фигура! Този грозен силует пред нас. Маскировката действаше още по-ужасяващо, защото дългото расо беше черно. Черна беше и огромната качулка, която закриваше даже и лицето. Само за очите имаше два нищожни прореза.

Стояхме като омагьосани — и трите. Непознатата от изненада. Дженифър и аз от страх. Бяхме очаквали да видим мъж или жена. Но

не и същество, което не може да се определи какво е.

Кой се криеше зад този маскараден костюм? В хижата ли живееше това същество?

Поне на втория въпрос скоро щяхме да получим отговор.

Дженифър, която стоеше като няма до мен, събра кураж и тръгна към чудноватата фигура. Последвах я.

Като направихме десетина крачки, онази особа се сепна. С четири-пет бързи скока се озова до колелото. Расото се изду като балон, когато тя се метна на седлото. И само след секунди изчезна по един тесен горски път.

Погледнах към Дженифър, тя към мен. Само кимнах. И се затичахме. Едновременно. Искахме и трябваше да видим накъде ще отиде странното създание.

А то се движеше с колелото по пътя, който опасваше гората. Но изведнъж сви надясно!

— Хвана пътя към селото! — казах аз.

А Дженифър отвърна:

— Да, мисис Мортън. Но не е речено, че отива там. С тия дрехи едва ли.

Моментално се досетихме, че това привидение се отправя към Блек Мур котидж!

Да тичаме ли след него? Не, не бихме могли да го догоним. Не се движеше много бързо, но все пак два пъти по-бързо от нас. А се намирахме на около осем километра от дома. Невъзможно бе краката и дробовете ни да издържат на такова ужасно продължително бягане.

Принудени бяхме да позволим още едно посещение в Блек Мур котидж.

Решихме да влезем в дървената хижа.

— Дали живее тук? В тая съборетина? — попита Дженифър.

— Ей сега ще разберем — отвърнах аз.

И отидохме до хижата, вратата, на която продължаваше да зее. Явно не се заключваше изобщо. Никаква брава, никакво резе или мандало!

Влязохме вътре, но неволно се дръпнахме назад. Нямахме прозорци и въздухът беше спарен. Тук цареше същата натрапчива миризма на плесен и гнилоч, която вече бяхме усетили в нашата гостна.

Очите ни не можеха веднага да свикнат с тъмното. Дори при отворена врата вътре проникваше оскъдна светлина. Трябваше да се движим полупипнешком. Нямаше много за гледане. Нямаше никакви мебели — нито маса, нито стол или столче.

— Не живее тук — веднага заключи Дженифър.

— Да — съгласих се. — Тук никой не би могъл да живее. Няма нищо за спане, поне сламеник или нещо подобно. Няма на какво да седнеш, да си починеш.

Открихме обаче нещо друго. До срещуположната стена имаше един чувал, а до него, на земята, стар картонен куфар. Полуразмекнат от влагата. И навсякъде, от стена до стена, висяха паяжини.

Втрисаше ме при мисълта да отворя куфара, но трябваше да го направя. Искях да видя какво има вътре.

Дженифър вече се беше хванала с чувала. Премести го до вратата, за да вижда по-добре. Последвах я и за своя изненада видях в ръцете ѝ чифт обувки.

— Обзалагам се, че съм чула звука на тези обувки — каза момичето, като показваше накованите гвоздеи по подметките и токовете.

Нямаше съмнение, че непознатата е носила тези обувци при едно от нежеланите си посещения у нас. Това бяха обувки, каквито планинарите използват за катерене. Сега вече знаехме, че сме попаднали на търсеното лице.

Но наистина ли го бяхме намерили? Открили бяхме само неговото скривалище, нищо повече. И знаехме какво прави в тази полусрутена хижа.

— С колелото тя идва тук отнякъде — казах на Дженифър.

— Да, мисис Моргън. Тук се преоблича. Тук става предрешването. Така става неузнаваема, тръгвайки отгук за Блек Мур котидж.

— Сигурно е така. Не би се осмелила да ходи винаги и навсякъде в този ужасяващ вид. А тук наоколо е пустош. Рядко ще се залута насам някой турист. Така че от тази хижа непознатата може необезпокоявана да предприема своите операции.

Дженифър кимна. Аз се върнах и отворих куфара. Всички наши предположения се потвърдиха.

В кувара намерих два от пуловерите си и едно яке от туид. Взех си всичко, което беше мое.

Побързахме да напуснем скривалището на непознатата и поехме към дома. След половин час, през който извървахме едно добро разстояние, непознатата фигура отново ни се мярна пред очите.

— Там, отсреща! — викна Дженифър, зърнала странното видение.

Непознатата беше хванала по друг път.

По средата на тресавището имаше малко езеро. Откъм източния му бряг имаше твърда земя. Оттам минаваше тесен път, който извиваше покрай езерото, пресичаше тресавището и продължаваше през платото.

Непознатата приличаше на гигантски прилеп. Широките ѝ ръкави се издуваха от вятъра. И тя сякаш не се движеше по земята, а летеше с платноход.

— Дженифър, да запомним този път.

Момичето кимна и ние продължихме.

Блек Мур котидж си стоеше кротко както винаги. Но ние знаехме, че непознатата е била там.

Претичахме с Дженифър през градината към главния вход. Вратата беше заключена, както бяхме очаквали. Непознатата не се бе опитала да влезе нито с шперц, нито със сила.

Заобиколихме къщата и проверихме задната врата. И тя беше заключена ѝ невредима.

А може би не е идвала? Невъзможно беше. Сигурна бях, че допреди малко е била вътре.

— Ето! — внезапно се провикна Дженифър. — Решетката на избения прозорец!

Приближих се и видях, че решетката не прилепва добре към рамката.

Ето го мястото, през което влиза непознатата!

Веднага отключих задната врата и двете с Дженифър влязохме вкъщи. Без нито дума се побързахме към мазето.

Там имаше едно помещение, което не беше заключено. В него бяха наслагани стари непотребни неща.

И двете го видяхме едновременно.

Непознатата не си беше направила труда да затвори прозореца. Оставила го бе широко отворен и сега ставаше ясно, че използва това място като вход. Освен това разбрахме по какъв начин влиза и излиза. Просто беше наредила сандъци един върху друг. Като стълба с високи стъпала.

А до това подобие на стълба имаше още сандъци, нахвърляни в пълен безпорядък.

— Ето откъде е бил шумът — казах аз. — Онази тупурдия през нощта.

— Да — добави момичето, — жената е влязла нормално. Но на излизане е разклатила сандъците и камарата се е срутила.

Предложих на Дженифър да надникнем по стайте. Качихме се горе, когато чухме шум на кола. Сигурно беше Норман.

Бързо отключих вратата и тръгнах през градината. Изпълнена с надежди, отивах да го посрещна. Но отдалеч видях, че не носи новини.

Норман ме прегърна бързо, после кимна на Дженифър, която беше дошла след мен.

— Нищо — каза той, — абсолютно нищо. Семейството, у което ходих, няма никаква представа кой може да стои зад тази история. Не познават предишните собственици, и те като нас се осведомили за къщата от посредника. Можех да си спестя това ходене.

— Но ние имаме новини — докладвах аз. — Само преди малко непознатата е била тук. Тя влиза през един от прозорците на мазето.

Норман подсвирна през зъби.

— Ще я отучим от това.

Като каза това, тръгна с нас към мазето. Показах му помещението със съборените сандъци.

Норман огледа прозореца. Резето беше халтаво.

— Сигурен съм, че това резе е избутано напред. Но предполагам, че то може да се мърда отвън.

Чак сега видях пролуката в стената до рамката на прозореца. Норман затвори прозореца и пусна резето.

— Ето, Грит — каза той, като ми показва онази цепка. — Тук стената е малко изровена. Ако бръкнеш с нещо тънко, сигурно можеш да отместиш резето. То се движи съвсем леко.

— Тази жена явно познава добре мястото — прошепнах аз изтръпнала.

Лошо ми ставаше при мисълта, че може пак да дойде. Непрекъснато се питах каква е всъщност нейната цел.

Не бях забелязала кога е излязъл Норман от мазето. Изведнъж го видях над главата си. Той опипваше прозореца отвън. Видях как промуши една пръчка през пролуката в стената. След това с лекота отмести резето настрани.

Отговор на загадката бе намерен. Предположенията на Норман излязоха верни.

Качих се горе и се срещнахме в гостната. Дженифър шеташе и готвеше в кухнята. Аз попитах Норман:

— Можеш ли да оправиш прозореца на мазето?

Той кимна.

— Ще забия стоманени клинове в стената. Ще вържа резето за тях, и то с дебела тел. Тогава вече няма да може да се отваря отвън.

Чак сега си спомних, че не сме казали на Норман за най-важното си откритие.

— Между другото ние я видяхме — казах аз, отправяйки се към стълбите. Ще дойдеш ли? Бих искала да проверим дали нещо не липсва в стаите.

Първо надникнахме в стаята на Норман. От пръв поглед беше ясно, че нищо не е пипано.

— Какво каза ти? — попита мъжът ми. — Че сте видели някого?

— Да, Норман. Непознатата, онази жена.

Той ме изгледа изненадано. И успя да каже само:

— Къде?

— Открихме една стара хижа в гората. Изглежда, там ѝ е спирката. Там се преоблича. Слага си нещо подобно на расо и ужасна качулка като онези хора от тайните секти.

— И тя ви се изплъзна?

— Да. С колелото. Видяхме я по посока към селото. И така ни стана ясно, че отива към нашата къща.

— И вие не тръгнахте след нея? — попита Норман.

— Не. Нямахме никакви изгледи за успех. Беше много по-бърза от нас. Но на връщане пак я видяхме. Беше хванала пътя през тресавището, който обикаля около езерцето.

— Прегърсихте ли хижата?

— Да, разбира се. Намерихме няколко от нещата, които ми е откраднала. Пуловери и други такива. А също и подкованите обуца, с които изглежда, е била, когато е идвала тук.

— Интересно — рече замислено Норман. — Тя познава къщата и се преоблича, преди да дойде тук. Значи трябва да е известна в околността така ми се струва.

— Нали ще продължим търсенето?

— Да, Грит. Още утре. Вие с Дженифър ще тръгнете заедно, защото вече знаете пътя за хижата. Аз ще тръгна по другия път, който ти току-що описа.

— Ако имаме късмет, можем да обиколим цялото тресавище и пак да се срещнем. Жената сигурно живее някъде в периферията на платото Норман, трябва да я открием.

— Не знаем колко е голямо тресавището Грит. Размерите му не са ни известни. Но ще се уговорим предварително как ще действаме. Хайде сега първо да погледнем в твоята стая.

Норман, сякаш е знаел какво ще стане, тръгна пред мен. Още не беше отворил вратата напълно и ми даде знак да остана в коридора.

Затвори вратата зад себе си, приближи се и ме прегърна.

— Не се вълнувай, миличко.

Гласът му беше някак странно променен.

— Какво има вътре? — настоях аз.

— Гледката не е за теб. Тази вещица иска просто да те уплаши. Мисля, че тя не е с всичкия си.

— Моля те, кажи ми какво видя.

— Върху леглото ти има котка.

— Котка ли? Че то не е страшно. Аз обичам...

— Умряла котка — отговори той. — Някой ѝ е прерязал гърлото.

Аз изписках и сложих ръцете си на устата.

— Каква гадост! — едва промълвих. — Отвратително! Допускаш ли, че онази жена е убила котвата?

— Не зная, Грит. Хайде, успокой се, моля те. Слез долу при Дженифър.

— А ти какво ще правиш? Ще изнесеш котката?

— Ще ида да потърся някакъв чувал в мазето. В едно от помещенията ми се мярна лизгар. Ще разкопая дупка зад къщата и ще я погребя.

Отвратена от това безобразно деяние, аз се върнах. Слязох бавно по стълбите и тръгнах да търся Дженифър.

Тя беше улисана в кухнята. Трябва да съм била тебеширенобяла, защото момичето ме изгледа угрижено.

— Мисис Мортън, случило ли се е нещо?

Разказах ѝ това, което самата аз не бях видяла, но го знаех от Норман. Дженифър нарече непознатата жена със същата дума, която току-що бях чула от Норман.

— Ама че вещица! — каза тя с погнуса. — Мисис Мортън, докато имам сили, ще преследвам тая вещица. Аз ще помагам, за да си възвърнем спокойствието. Тази жена трябва да бъде обезвредена.

Чухме, че Норман слезе в мазето и после пак качи горе. Влезе в моята стая, след това чухме стъпките му по стълбите.

Видях го след малко да излиза от къщи. Носеше лопата и стар ютен чувал, в който беше напъхал умрялата котка. Започна да си проправя път през шубраците по склона. После изчезна за няколко минути.

Върна се с лопатата и я опря на външната стена. После пак слезе в мазето. Чуха се удари с метален предмет по стената.

— Мъжът ми укрепва прозореца — обясних на Дженифър. — Ще забие няколко стоманени клина в стената. После с тел ще ги върже за ръчката на прозореца. И тогава вече няма да може да се отваря отвън.

Малко преди да мръкне, отидохме с Норман до селото. Пазарувахме при Бъстър Бърлинг, който ни гледаше изпитателно. Сигурна бях, че не му е убягнала моята уплаха. Имах впечатление, че иска да попита нещо. Само присъствието на Норман го възпираше. Но любопитството му и жаждата за сензации бяха очебийни.

Пазех се да не изтърва и думица за събитията в Блек Мур котидж.

Избрахме плодове и други продукти, казахме да ни ги сложат в кесии и платихме.

По обратния път Норман ми хвърли един поглед и каза:

— Този търговец щеше да се пръсне от любопитство.

Значи и Норман имаше същото впечатление.

Дали Бъстър Бърлинг не знаеше повече за тази история, отколкото беше признал? Скрил ли бе нещо от нас? Или наистина не беше осведомен.

В селище с толкова малко жители бързо се разчува и за най-дребното нещо. Особено пък когато се касае за нещо толкова необикновено. Нима никой не знае кой е този, който се прави на привидение?

Станах от леглото малко замаяна. Нощта прекарах неспокойно. Но при мисълта, че скоро ще тръгнем, умората ми отлетя. Изгарях от нетърпение да намерим ужасната непозната и да ѝ поискаме обяснение.

Закусихме и поехме на път.

Аз си носех пакет цигари и запалка. По пътя за учудване на Норман запуших. Той се усмихна.

— Нерви?

— Ами малко. Повечето е напрегнатост. Но и ловна тръпка и нетърпение.

— Разбирам те — каза, — и аз съм така.

Изкачихме височинката преди платото. На много места мъглата още стоеше. Но докато стигнем до тресавището, слънцето проби и почти я разнесе.

Скоро стигнахме до мястото, където се отклоняваше пътят към езерото.

— Ето тук — каза на Норман, — тук видяхме с Дженифър жената. Тя отиваше в тази посока.

Норман проследи с очи пътя.

— Добре — реши той, — аз ще тръгна оттук. А вие ще вървите по другия, който вече е познат. През цялото време ще се държим близо до тресавището. Така вероятно ще можем да обиколим цялото място и да се срещнем някъде.

— Ами ако тресавището е много голямо? — възразих аз.

Норман погледна часовника си.

— Това, разбира се, е неизвестна величина. Ние можем само да се опитаме да претърсим целия район. Сега е девет часът. Като включим и почивките, ще търсим до обяд. Да кажем така: ако до единадесет часа не се срещнем, ще се върнем обратно и ще се срещнем отново тук. Това ще бъде около един часа. Време за ядене. Както виждам, Дженифър се е приготвила като за пикник.

Посочи към кошницата, която тя носеше.

— Няма да се разочаровате — каза Дженифър с усмивка.

— Или се срещаме, когато затворим кръга около тресавището, или се връщаме пак тук.

Кимнах. Взаимно си пожелахме късмет и тръгнахме, както се бяхме разбрали, на различни страни. Ние с Дженифър хванахме левия

край на платото. Вървахме по пътя до горичката с порутената хижа.

Преровихме я, но не открихме нищо ново. Нямаше дори и следа, че непознатата днес е била тук.

Вместо това по-нататък се натъкнахме на една жена, която излезе срещу нас на горския път. Поздрави с дрезгав глас.

— Вие ли бяхте в хижата? — попита без предисловия.

Ние кимнахме.

— Търсите ли нещо?

Потвърдихме.

— А търсите ли някого? — пак попита жената.

Не бях сигурна, че искам да кажа на старата истината по този въпрос. Но тя ми изтръгна отговора.

— Който влезе в хижата, той е дошъл да си нещата. Или пък търси старата Корин.

— Моля? — слисано попитах аз.

Дали пък тази жена не е нашата непозната?

— Зная, зная — изграчи старата, — идвате да търсите старата Корин.

— Коя е тя? — попитах.

— Корин Макферсън — каза тя.

— А вие познавате ли я? — продължих да питам.

— Хубаво! Много хубаво я познавам. Беше прислужница порано. Живееше в моето село едно време. Преди да започне да краде. Тя не е съвсем наред, знаете ли? Хлопа й дъската. И мен ме обра старата Корин Макферсън. И тогава край на приятелството. Нещастна женица, туй ще ви кажа. Къшей хляб, парче месо, някой плод. И почна да попибва преди две години. Че и много гордо разказва какво е отмъкнала на хората.

Бях озадачена. Попитах:

— Преди две години ли е започнало това?

— Да, точно преди две. Помня аз. Долу на едно място слугуваше тя, дълги години. После хората заминаха. И май нищо не беше спечелила старата Корин. Та почна да краде. Чат-пат ми показва. Продава по нещо, да изкара някоя пара. Но почна да краде и в селото и ние я прогонихме.

Сърцето ми биеше все по-силно, защото започнах да схващам връзката. Тъй че отговорът на следващия ми въпрос съвсем не ме

позабрави. Усещах обаче какви усилия полага Дженифър, за да не се издаде. Моят въпрос беше:

— Знаете ли кое е последното място, където Корин Макферсън е била прислужница?

— Естествено, че знам! У Брандърбъроуз. Оттатък тресавището, в следващото селце. Къщата се казва Блек Мур котидж. Стопаните са я дали под наем. Или пък са я продали. Това не знам точно. Оттогава старата Корин остана без място.

Трябваше да напрегна всичките си сили, за да не издам тайната си.

— И на нас напоследък ни откраднаха разни неща — казах. — Вие знаете ли нещо за това? Старата жена не ви ли е показвала някакви работи?

— Много работи ми е показвала, почти всичко ми е показала. А на вас какво ви няма? — изграчи жената.

— Например една дузина златни лъжици — започнах да изброявам.

— Виждала съм ги — каза старата. — Възхищавах им се. Хубави прибори, чудно хубави. И на вас ви прилягат. Фина и изискана. Да, лъжиците, които са у старата Корин.

— Няколко якета и стари монети, които са много ценни — продължих аз. — Освен това...

— Да, да — прекъсна ме жената, — виждала съм ги, с очите си съм ги виждала, всичките. Изящни и скъпи, много ценни. Вие като че ли сте богата млада дама, а?

Направих се, че не съм чула въпроса, и сама зададох следващия:

— Знаете ли къде живее сега старата Корин?

Тя ме погледна, погледна и Дженифър.

— Тя се опитваше да продаде монетите. Но не намери никой, който да се интересува от това. Или пък да има толкова пари. Ако ви заведе до нейната къща... до нейната сиромашка стряха, вие ще си получите нещата обратно, нали?

— Надявам се — казах.

— Тогава, млада госпожо, ще ви кажа, ако ми дадете малко пари. И аз нямам много. Пък някаква награда за това ми се полага.

— Ще ви дам пет лири, ако си получите обратно откраднатите неща — обещах на старата.

Тя погледна към мен недоверчиво, после към Дженифър. Момичето кимна в знак на потвърждение. То знаеше, че празни обещания не давам. Но за старата жена явно петте лири бяха цяло състояние.

— Пет? — И повтори пак: — Пет лири? Наистина ли пет лири?

— Имате моята дума — казах.

Жената изведнъж се разбърза.

— Ще ви заведа — каза. — И без това бях тръгнала да занеса малко гъби на старата Корин. Ех, че хубаво се нарежда, хубаво се нарежда. Хайде, млади госпожи. Вървете след мен, ще ви вода. Но дотам има доста път, казвам ви. Почти цял час.

— Няма значение — заявих аз.

Из целия път жената повече не каза нито дума.

„Мисли си само за възнаграждението, което ще получи“ — казвах си аз.

Но дълбоко съм се заблуждавала. Имала е нещо друго наум, за което дори не можехме да предполагаме.

Вървахме след нея, докато стигнахме до една барака в крайнината на гората.

— Добре ходите — одобри тя. — Почакайте отвън. Аз ще говоря със старата. Нали ви казах, че не е съвсем наред. Ако си получите нещата, ще искате ли да я накажат?

Не мислих дълго. Исках да си взема от тази Корин Макферсън моите неща, моите накити и скъпи прибори. Ще ѝ бия на съвест, та дано спре с тези ужасни посещения у нас. Но можех да ѝ обещаая, че от станалото няма да има никакви последици за нея. Тя е стара, умът ѝ явно не е наред. Защо да я преследвам?

Исках тази досадна история да свърши.

И така, останахме с Дженифър да чакаме пред вратата.

Запустялата стара постройка сигурно бе служила като барака за инструменти. Дори и някога да са живели хора в нея, отдавна бяха заличени всички следи.

Наистина ли това е убежището на старата Корин Макферсън? Не си представях, че тук е възможно да живее човек.

Не виждах нещо друго, освен няколко куки на стената и ръждясали сечива от паметивека, които положително не се използваша вече. Жената, която бяхме срещнали в гората, повика Корин по име. Но не се чу никакъв отговор. Тогава гъбарката се приближи до задната стена.

В сумрачното помещение успях да зърна масивна плоча, опряна на стената. Маса ли беше това? Може би плот на метална маса.

След миг жената започна да слиза надолу. Значи там имаше стълба за мазето!

Продължавахме да я чуваме как вика по име старата Корин. И лека-полека се скри от очите ми. Направих знак на Дженифър и ние решително тръгнахме подир старата, към оная врата.

Чухме стъпки в долното помещение. Безсъмнено първият, креслив глас беше на старата. Последва друг, тих и почти мек, който звучеше като пълна негова противоположност. Значи нашата непозната се крие долу, живее в тази дупка в земята?

Разговорът продължи. Редуваха се кресливият и мекият глас. Жената от гората сякаш придумваше нещо старата Корин. Представях си как ѝ обяснява, че никой няма да ѝ направи нещо, стига да върне откраднатите неща.

След десетина минути гъбарката се изкачи обратно по стълбата.

— Не беше лесно — подзе тя, — но успях да склоня старата. Тя ще говори с вас. Ще ви върне нещата, ако ѝ кажете, че няма да я закачат.

— Вече обещах — отвърнах спокойно.

— Добре, добре — каза жената. — Корин настоява да говори с вас. Каза ми да изляза. Аз ще почакам в гората отвън.

— Добре — съгласих се аз.

Кимнах на Дженифър да ме последва. От избата проникваше слаба светлина. Значи все пак долу имаше прозорец. А не можеше да е лампа, защото светлината беше по-бяла.

Дървените стъпала скърцаха и се огъваха под краката ми. Слизах внимателно надолу. Непосредствено зад мен вървеше Дженифър.

На пода се валяха парцали, късчета хартия и дървени стърготини. Озърнахме се наоколо. Но там нямаше никого.

Отгоре се разнесе подигравателен смях. Видяхме изкривената гримаса на старата жена от гората.

— Приятно търсене! Добре ви хързулна старата Корин Макферсън. Но вие бяхте прекалено сигурни, нали?

Отстъпи крачка назад и след миг тежкият железен капак се затвори. Същият този капак, който не събуди никакви подозрения у нас. Старата ни измами, като имитираше чужд глас по един неподражаем и толкова убедителен начин.

Капакът издрънча, Дженифър и аз изпищяхме. Още преди да се опомним от първоначалната уплаха, старата се появи пред прозореца.

Тежкият прозоречен кепенк ни отне светлината. Ние бяхме в плен. Неволно бяхме паднали в капана на старицата.

Обгърна ни ужасна тъмнина. Стояхме като парализирани. Няколко минути не отронихме ни дума. После започнахме да плачем неудържимо и да се вайкаме.

Но се окопитихме — не можехме така да се предадем.

— Да помислим — казах на момичето. — Не бива да се отпусваме. Загубим ли кураж, всичко е свършено.

— Но какво можем да направим? Няма никакви изгледи да се измъкнем от тази изба.

— Ще видим — утеших я аз. — Може пък да открием някаква възможност. Да опитаме първо капака.

Сега бях доволна, че носех запалка. Щракнах и пламъчето едва-едва освети наоколо.

Видяхме стълбата и пипнешком се добрахме дотам. Но веднага установихме, че силите ни не стигат, за да се справим с тежката железна врата.

— Залостена е отвън — каза Дженифър. — Може би е затисната с нещо или пък има здраво резе.

Застанали бяхме на най-горното стъпало и с всички сили напъвахме с рамене във вратата.

Но тя не се отместваше. Дори и на милиметър. Така че тук не можехме да разчитаме на никакъв успех.

— Остава ни само прозорецът — обадох се аз.

Дженифър кимна и ние отново слязохме долу. Първо претършувахме наоколо, търсейки нещо твърдо. Намерихме един метален болт. Той щеше да бъде единственото ни оръдие.

— Безсмислено е — повтаряше Дженифър.

Но аз я успокоявах. Не можех да се откажа.

С няколко удара счупих стъклата на прозореца.

Дженифър стоеше до мен и ми светеше със запалката. Трябваше да пестим светлинката. Използвахме я само през няколко минути, колкото да се гледаме и ориентираме. С болта избивах малко по малко стъкълцата от прозоречната рамка. Те падаха със звън по пода. Дженифър хвана някакъв парцал и започна да ги събира настрана, за да не ги настъпваме.

— А сега? — попита ме тя, когато не се виждаха повече стъкла.

— Това тук е единственото място, където можем да пробием — казах, сочейки капака на прозореца.

— Искате да го пробием? — попита момичето.

— Дженифър, трябва да се опитаме.

Само приблизително можехме да определим дебелината на дъската. Но аз нямах време за губене. Грабнах отново малкия метален болт.

— Желязото е по-твърдо от дървото — казах на Дженифър. — Ще се редуваме. Ще стържем, ще чоплим, но ще издълбаем дупка в тази дъска. Пък после ще видим.

Оказа се по-трудно, отколкото си го бях представяла. Болтът не беше достатъчно остър. Пресеченият му връх едва забележимо проникваше в твърдото дърво. Но аз стисках зъби и дращех по дъската.

След един час капнах. Дженифър взе металния болт от мен и ме смени. Тежкото ѝ дишане се чуваше в цялата изба. Работата, с която се бяхме заели, беше прекалено тежка.

Колкото и да се напругах, не можех да открия никакъв друг изход. Само през този прозорец можехме да се измъкнем.

Виждах колко изнурителна е тази работа за Дженифър. Всеки път, когато щраквах запалката, за да видим докъде сме стигнали, пред очите ми се открояваше нейното бледо лице.

— Нямам въздух вече — каза тя и спря.

Помогнах ѝ да седне върху купчина парцали. Тя се облегна на стената. С мъка си поемаше дъх.

Аз трябваше да побързам, нямахме време за губене. Въздухът намаляваше, кислородът ни щеше да свърши. Трябваше да пробия отвор в капака на този прозорец!

Отново се хванах на работа. Само моето шумно дишане и пъшкането на Дженифър прекъсваха ударите на болта.

От колко време бяхме тук долу? Струваше ни се, че вече дни наред отчаяно се блъскаме в тази преграда.

Но всъщност бяха минали два, най-много три часа.

Моят часовник беше спрял, а Дженифър нямаше. Нима с нас е свършено? Нима старата вещица иска тук да ни погребее?

Мислех упорито как да се измъкнем и дълбаех с всички сили в дъската на прозореца. Скоро усетих, че и моите сили свършват. Дженифър се стегна и ме отмени, макар да работеше по-бавно.

— Часът за срещата трябва отдавна да е минал — каза момичето. — Мистър Мортън вече се чуди къде сме.

— Моят часовник е спрял — отвърнах едва чуто. — Но и аз съм сигурна, че уреченият час отдавна е минал. Какво ще прави мъжът ми, това ние не знаем.

— Дали ще ни търси, мисис Мортън?

— Положително. Но какво може да направи? По нашия път той може да стигне само до хижата. Оттам вече не знае накъде сме тръгнали.

— Но той може да допусне, че нещо е нарушило плана — каза Дженифър. — Нали не се върнахме. Значи нещо ни се е случило или ни е задържало.

— Само по волята на провидението може да ни намери тук — казах на момичето. — На такова чудо не можем да се надяваме. А трябва да има някаква възможност да му помогнем в търсенето.

В момента аз още няхах идея как да покажем на Норман, че сме тук, в случай че той се приближи към нас. Все още няхах никакъв план.

Сега-засега ни оставаше само едно: да дълбаем дъската на прозореца, за да пробием дупка в нея.

И ние дълбаехме и човъркахме, дращехме и чоплехме дървото с малкото болтче. Плувнали в пот, трябваше да правим все по-дълги почивки. Силите ни напускаха, но най-много ни измъчваше недостигът на кислород.

Но ето че от дървото почнаха да се откъртват първите по-дълги трески. С последни сили въртях болтчето във вдълбаното място. Малко по малко увеличих микроскопичния отвор. Но сякаш бяха минали часове, докато се разшири дотолкова, че да си пъхнеш пръста в него.

Пробихме! Направихме дупка, един пръст широка!

Но ни обзе ужас, защото през нея не влизаше светлина. Вече беше нощ.

Безсилно се свлякох на пода до Дженифър.

За сън не можеше и да се помисли. Прекалено неудобно и студено беше да спим на пода.

За да не се въртя в кръга на собствените си мисли, аз се залових да разширявам отвора. Въртях болта методично, ръфах и сечах дървото. След първата треска другите вече се отцепваха по-лесно. Влакно по влакно се отделяха и падаха отвън или вътре на пода.

Колко часа ли са минали? И какво сме постигнали дотук?

Добре, няма поне да се удушим. Но стомахът ми се свиваше от глад. Гърлото ми беше пресъхнало. И Дженифър не беше по-добре.

Измерих помещението с крачки, без да търся нещо определено. При това се натъкнах на някакъв кръгъл предмет, прикрепен до стената. Светнах със запалката да огледам мястото. Това беше стар, грозен, ръждясал леген, който сигурно служеше за умивалник. Покрит беше с дъска. На две педи над него намерих и крана. Опитах се да го отворя, но ръката ми бе отмаляла. Помолих Дженифър да дойде.

— Моля те, светни ми със запалката.

Момичето кимна, взе запалката и застана плътно до мене. Аз хванах крана с две ръце и натиснах с всички сили. Най-сетне поддаде. Потече тънка струйка вода. Махнах дъската и оставих водата да тече.

— Мисис Мортън — обади се Дженифър, — трябва да почакаме. Ако чешмата дълго не е използвана, не може да се пие от нея.

— Права си. Ще оставим да изтече известно количество.

Отворих крана по-широко. Дженифър, която пестеше газта на запалката, пак светна. Тогава аз се осмелих и подложих шепи под струята. Опитах водата. Беше сладка! Чиста и бистра като изворна вода!

— Пий и ти — подканих Дженифър, като взех запалката от нея.

Имахме чист въздух, имахме и вода!

— Спасени сме, Дженифър! — извиках. — Ще се измъкнем оттук!

В светлината на пламъчето зърнах скептичния поглед на Дженифър.

— Не вярваш ли? — попитах, като се мъчех да се усмихна.

— Надявам се — тихо отговори Дженифър. — Надявам се, но още не мога да повярвам.

Огледах се наоколо. Погледът ми падна върху пламъчето в ръката ми. После върху купищата парцали, боклуци и хартии по пода.

— Ще излезем оттук — казах с дълбоко убеждение.

— И как точно? — попита момичето.

Посочих старите парцали и хартии на пода.

— Ще накъсаме всичко това на дребни парчета — обясних аз. — Ще ни отнеме доста време, но това е начинът. Ще надробим тези неща и ще ги промушваме през дупката на кепенка. Отвън трябва да се образува една прилична купчина. След това ще я запалим. Пламъците ще подхванат кепенка. Той ще почне да гори. Тогава ще изчакаме отворът да стане по-голям и ще се измъкнем.

Няколко секунди Дженифър ме гледаше втренчено.

— Ами да... Мисис Мортън, това е изход! Гениална идея!

— Тази гениална идея е една случайност — отвърнах. — Но можем да я осъществим добре. Хайде на работа! Предлагам да се сменяме. Едната да остане до прозореца и да се опита да разшири дупката още малко. А другата да къса хартията и парцалите на дребно и да ги тъпче в дупката.

— Когато пламъците се издигнат нависоко — обади се Дженифър колебливо, — може да се запали и дървото в горната част на постройката.

— Помислила съм и за това — отговорих уверено. — Дженифър, ние имаме тук вода. Ще си оставим някои от по-големите парцали. Ще ги натопим и ще се омотаем с тях. В краен случай ще минем през огъня. Но това значи свобода. Това е една възможност да излезем оттук. Ще имаш ли смелост?

Дженифър усърдно кимна.

— Ако се наложи, мисис Мортън, ще минем през огъня.

Дженифър се залови да разширява отвора в капака, а аз насъбрах хартията от пода и я натрупах под прозореца.

Дърпах и късах, докато пред мен не се натрупа цяла камара хартийки. След това започнахме с Дженифър да ги промушваме заедно с парцалите през дупката.

Почти час отиде в тази работа. И тогава аз събрах кураж.

— Ще ги запаля — обявих.

Трябва да призная, че наистина се гордеех с плана си. И това, че вродената ми суетност не ме напусна дори в тази ситуация, говореше добре за мен. Имах достатъчно воля за живот, за да се осмеля да преодоля неприятното положение.

От парче хартия усуках нещо като фитил. Щракнах запалката. Пламъчето лизна хартията и започна да се извива нагоре.

Пъхнах тази горяща запалка през дупката в кепенка. И пламъкът веднага се усили. Можехме да видим как се разпространява!

В тази минута вече знаехме, че планът е успял.

През отвора започна да лъха горещ въздух, а отвън ставаше все по-светло.

И изведнъж запращя тежкия прозоречен капак! Той се бе изпречил по пътя на пламъците. Огнени езици запълзяха по него, обхванаха дървото в знойната си жар.

Гореше! Капакът на прозореца гореше! Чуваше се как пука от огъня, как трещи и се пръска.

Вътре проникваше миризма на изгоряла смола. Трябваше да си стискаме очите толкова близо беше огненият стълб пред нас.

Знаехме, че пламъците с пукане и свистете продължават по пътя си нагоре. Стигнаха до летвите на дървената барака и ги подхванаха. Огънят безмилостно поглъщаше всичко, което можеше да гори.

Трябваше да помислим за себе си. Отвън, на пътя, и вътре вече падаха горящи парчета дърво.

Грабнахме парцалите, почнахме да ги топим в легена, да тичаме до прозореца и да удряме по пламъците.

Огънят ни беше отворил път! Но още не можехме да излезем. Продължаваха да падат горящи талпи и дъски и да се трупат пред прозореца на избата.

Въпреки това ние с Дженифър ликувахме. Изходът беше намерен! Пътят към свободата!

Вътре нахлуваше все по-горещ въздух и трябваше да се дърпаме назад.

— Да имаме няколко съда — каза Дженифър, — кофи и купи и други такива. Тогава по-бързо щяхме да угасим огъня.

— Тук сме в безопасност — казах. — Огънят все някога ще догори и тогава ще излезем.

Продължавахме да тичаме до чешмата, да мокрим парцалите и да ги размахваме срещу огъня. Вдигаше се остър, лютив пушек.

Това трябва да е продължило не по-малко от час. Пред очите ни вече гаснеха дървените отломки. А навън беше призрачна нощ.

Тогава се осмелихме да се измъкнем през прозореца. Първо изпълзах аз. След това лесно изтеглих и Дженифър.

Като се окопитихме, чухме викове отдалеч. Това беше Норман и той ни викаше!

Хвърлихме последен поглед към тлеещите руини. Нямаше никаква опасност пламъците и искрите да се разпространяват повече. Времето беше абсолютно тихо и отломките от дървени талпи по земята щяха да догорят и изтлеят.

Обърнах се и почнах да слухтя натам, откъдето идваха виковете.

— Това е мистър Мортън! — облекчено възкликна Дженифър.

— Норман! — извиках аз.

Предполагах, че той е свързал по някакъв начин пожара с нас. Само безпогрешният му инстинкт можеше да го е насочил към нас.

— Да вървим! — казах на момичето.

В тъмнината естествено напредвахме много бавно. Разбирахме се с викане. И всеки път чувахме гласа на Норман все по-близо.

— Грит! Дженифър! — повтаряше той.

В отговор виках неговото име.

Почувствах неопишимо облекчение. И същевременно пълна изнемога. Ден и половин нощ в избата, в напрегнати усилия да се освободим — всичко това напълно ме беше омаломощило.

Осъзнах всичко това чак сега, когато бяхме на свобода. Краката ми се огъваха.

Но в този момент зърнах Норман. С последни сили изминах тези няколко метра. Дженифър вървеше до мен. Той ни хвана и двете. Улови ни и ни задържа да не паднем. Ясно му беше, че ни трябва време.

Без да каже нито дума, ни заведе обратно в бараката.

Разбрах, че иска да я огледа отвътре.

В горното помещение имаше два стола. Норман освети наоколо със силното си фенерче и ни направи знак. Ние с Дженифър се строполихме на столовете. Още не бяхме в състояние да говорим.

Норман крачеше из помещението и оглеждаше стените. Едната страна беше напълно рухнала. Онази, която е била от дърво. Пламъците не бяха оставили много от нея.

Накрая започнах да дишам по-свободно, спокойно и равномерно. Норман се приближи до мен и улови ръката ми.

— Всичко мина, нали? — попита ме той.

В светлината на фенерчето видях угриженото му лице. В отговор нежно стиснах ръката му.

— Всичко е наред.

— Кой е прогорил тази дупка? — попита той.

— Ние самите — обясних. — Старата ни подмами тук. Срегнахме я в гората. Твърдеше, че уж познавала крадлата. Каза ни името ѝ, спомена, че жената не била с всичкия. И не ни направи лошо впечатление. Представи се за гъбарка.

— Как можяхте така да се заблудите? — настоя Норман. — Никакво съмнение ли не се породи у вас?

— Не. Не изглеждаше да има лоши намерения. Така успя да ни подмами в избата. Тя слезе по стълбата долу, а ние с Дженифър останахме да чакаме горе. После се чуха два гласа. Изобщо не ни мина през ум, че старата може да имитира втория глас. Изглеждаше така, като че ли тя говори с някой друг. Така се хванахме на въдицата. Аз ѝ казах, че искам да си взема нещата обратно. Че старицата няма да бъде наказана, ако престане да влиза в къщата ни.

— И тя уж се е съгласила? — попита Норман.

— Да. Жената ни каза да слезем долу при старата. Чак там разбрахме с Дженифър, че ни е подмамила в клопка.

— Предполагам, че е пуснала капака над главите ви.

— Да, Норман. Ужасно беше. Но после се окопитихме и съставихме план.

Разказах как накрая, след много часове, сме успели да се освободим.

— Моите поздравления! — похвали ни Норман. — Показахте голямо самообладание. А и без огъня аз не бих открил следите ви.

Той отново претърси бараката. Но не намери нищо от онова, което ни интересуваше. Крадените неща не бяха скрити там. Тъй че старата вероятно имаше и друго скривалище, друга бърлога.

— Навън е съвсем тъмно и твърде късно — каза Норман. — Нека се опитаме да се приберем вкъщи здрави и читави. Смятате ли, че ще можете да вървите?

Аз се чувствах достатъчно силна да тръгна за дома. Надигнах се и казах, че съм готова. Дженифър също се изправи и мълчаливо кимна.

Излязохме от бараката. Норман вървеше зад нас и осветяваше пътя. Не беше минала и минута, когато някъде наблизо се разнесе дрезгав глас.

— Пак ще ми паднете в ръчичките! — изкряка някакъв глас зад дърветата.

— Старата Корин! — възкликнах и цяла се разтреперих. — Трябва да е някъде там, под дърветата.

След миг я чухме как отпраши с колелото си. Норман насочи лъча на фенерчето между стволите на дърветата. Видяхме тъмна фигура, щръкнала на седлото, да се носи по тясната пътека.

Норман понечи да тръгне след старата. Но зърна уплаха в очите на Дженифър и в моите. И се отказа от преследването.

— Безсмислено е да я гоня в тъмното — каза той. — Утре ще продължим издирването.

Аз продължавах и нататък по пътя да се треса. Устните на Дженифър трепереха от неопикуем ужас. Бяхме на свобода, но знаехме, че още не сме извън опасност.

Старата жена беше болна от жажда за мъст. Затова беше коварна и непредвидима.

Скоро си пролича, че Дженифър е съвсем изнемощяла. Препъваше се и щеше да падне. Норман едва успя да я подхване в последния момент.

— Повече не мога — простена тя. — Краката ми се подкосяват. Оставете ме тук, мистър Мортън. Ще се прибера по-късно.

— И дума да не става — отсече Норман. — Ще продължим съвсем бавно. Хайде, Грит, да хванем Дженифър под мишници.

Момичето увисна на ръцете ни. Но и така почти нямаше сили да се движи.

— Няма да можем да се върнем, Грит — тихо ми каза Норман. — Да се доберем поне до първата хижа. Там ще прекараме остатъка от нощта. Вие трябва първо да си възстановите силите. Жалко, че не се сетих да взема нещо за ядене.

— Не е от глад — каза Дженифър с усилие. — Нямам капчица сили. Всичко ми е изцедено, всеки мускул и всяка жилка. Едва си мърдам краката.

— Облегни се на нас — предложи мъжът ми.

От това, разбира се, съвсем ми дотежа. Аз самата едва се държах на краката си.

Но някак се справихме. Дженифър се опираше на нас и стигнахме до хижата.

Вратата беше отворена. Влязохме. И това бяха последните крачки, които Дженифър успя да направи. Просто се строполи. Отстрани изглеждаше така, сякаш заспа, преди тялото ѝ да докосне пода.

Огледахме се наоколо, поровихме в стария чувал, където бях намерила крадените дрехи. Имаше една жилетка и пуловер. Те бяха мои.

Норман ги извади и сви на руло. После ми направи знак. Внимателно повдигнах главата на Дженифър, а той ѝ подложи рулото. Дженифър вече спеше дълбоко и не усети нищо.

Седнах до нея, тъй като няха намерение да заспивам. Но Норман не беше съгласен.

— Не, невъзможно е, миличко. Няма да стане. На всяка цена трябва да си починеш. Ела, ще те държа на ръце. После ще загася фенерчето да не ти пречи светлината.

Той съблече якето си, седна на пода и го просна на коленете си. В този момент осъзнах, че няма да мога будна да издържа тази нощ. Наклоних се сама надолу и умората ме покоси върху скута на Норман.

Лежах на пода с глава на коленете му, а ръцете му ме галеха. Чух само: „Утре ще бъде добре“. И след това потънах в приятната топлина на неговите нежни ръце.

После чух гласа му някъде отдалеч. Но вече не разбрах думите.

Събудих се в същата поза. И веднага усетих грижовните ръце на Норман. Отворих очи и за пръв път можах отново щастливо да се усмихна.

— По-добре ли си? — попита мъжът ми.

Не беше нужно да чака отговор. Достатъчно беше да види колко спокойна се чувствах.

Повдигнах се и се облегнах на него да се наслажда на онова чувство за сигурност, което ми вдъхваше неговата близост.

— Ами Дженифър? — попитах.

Момичето още лежеше неподвижно на пода.

— Тя е съвсем отпаднала — каза Норман. — Изобщо не е мръднала. Заспа като труп. Да почакаме още малко.

Станахме и излязохме пред хижата. С наслада вдъхнах прекрасния хладен въздух.

Слънцето беше вече на цял метър над хоризонта. Очертаваше се великолепен есенен ден.

Пред нас спокойно се стелеше тресавището и сякаш на този свят не съществуваше никакво зло. Норман отгатна мислите ми, разбра точно какво чувствам.

— Всичко ще бъде добре — каза спокойно. — Ще открием старицата и лошите спомени ще се изпарят. Ще видиш, Грит, всичко ще се изясни.

— Наистина ли го вярваш? — попитах аз.

Той ме притегли към себе си и тогава повярвах и аз, защото го прочетох в очите му. Когато погледът му потърси устните ми, аз затворих очи. И усетих неговите устни върху моите.

Не знаех колко дълго сме стояли така. Но ми се искаше времето да спре. Искях вечно да чувствам тази близост и дълбокото влечение на този мъж, на когото бях поверила живота си.

След два часа бяхме отново в Блек Мур котидж.

— Ще приготвя солидна закуска — предложи Дженифър, доста поосвежена от съня.

Ние с Норман отхвърлихме предложението. Но и аз няхах сили да отида до кухнята. Тъй че Норман реши да приготви нещо.

Така с Дженифър чакахме в гостната, а Норман ни обслужваше. Той направи силен чай, свари яйца и препече хляб. Освен това имаше конфитюр, масло и сирене.

Ядохме така, като че ли принудителният ни излет беше продължил с дни. Силите ни лека-полека се връщаха.

— Сега целия ден ще си почивате — каза Норман. — Можете да се заключите. Никой не би могъл да влезе и да ви направи нещо лошо. А аз ще тръгна с колата по онзи горски път и ще видя докъде мога да стигна, без да се отдалечавам много от тресавището. Вярно, че ще обикалям повече, но въпреки това ще бъда по-бърз и по-подвижен. Може да открия някое село или друго място и да науча нещо за старата Корин.

Щем не щем, трябваше да пуснем Норман. Не можехме да го разубедим. А и не искаше да губи нито ден и беше прав.

Почти целия следобед го нямаше. Но се върна с наистина поразителна новина.

— Тази стара жена е известна навсякъде — каза той.

— Познават ли я?

— Наистина се казва Корин Макферсън. И изглежда, че поначало не е била лоша. Обстоятелствата са я озлобили. Потвърдиха го някои хора.

— Но какво иска от нас? Какво търси в тази къща? — попита Дженифър.

— Предположенията са различни. Във всеки случай старата жена дълги години е била прислужница в Блек Мур котидж. Говори се, че първите собственици, когато трябвало да ѝ плащат, ѝ обещавали нещо като рента на старини. Но заминали и не удържали на думата си. Корин нямала нищо и никой не знае с какво всъщност живее. Виждат я чат-пат, обаче изчезва, както се е появила. Но се навърта постоянно около платото.

— Да я ожали човек — казах аз. — Как няма да бъде озлобена. Трябва да ѝ помогнем, доколкото можем.

— Грит, тя трябва да се лекува. Аз лично нямам нищо против нея. Но тя ни създаде много главоболия. А покушението ѝ срещу вас е нещо повече от постъпка на разочарован човек.

— Но ние не можем да докажем, че е искала да ни остави завинаги в тази изба. Може би е искала здравата да ни сплаши.

— Ами ако в това време се беше случило нещо с вас? — възрази Норман. — Можеше да се задушите или да умрете от глад. Не бива да забравяме това. Настоявам, че старата трябва да бъде изпратена в съответното заведение.

Аз смятах, че няма да е необходимо, ако можем да поговорим с нея. Но не след дълго щях да се съглася с Норман. Защото скоро се убедихме, че е не само душевноболна, но и опасна.

Починах си и се наспах. Гладът и жаждата ми бяха утолени. И въпреки това се чувствах нервна и раздразнителна. Не бях се освободила от тревогата.

Легнах си рано, малко след вечеря. Дженифър също пожела да се оттегли. Ние имахме да наваксваме сън и почивка.

По някое време през нощта, когато подсъзнанието се преселва в сънищата, у мен отново оживяха преживените вече картини и случки.

Изпитвах особена тягост, чувствах се скована, затворена. Отново се видях в избата на старата барака. Сама се видях как лежа вързана на пода. Дженифър не беше с мен. Някой ме беше затворил и аз лежах будна.

Изведнъж пред мен изскочи тънко пламъче и започна да расте. Чувах пукане и прашене на огън. Във въздуха като опашки на комети хвърчаха парчета дърво. После сякаш и небето се запали, толкова високо се вдигнаха пламъците.

Но изведнъж усетих нещо, което никога не се чувства толкова ясно насън. По челото ми течеше пот. Ръцете ми бяха влажни. Дали нямам треска?

Чух пращане, съвсем тихо, но неотстъпно. Какво беше това сред нощната тишина?

Изведнъж осъзнах, че съм будна. И тогава видях ярката светлина през прозореца. Толкова ярко да е лунното сияние над тресавището? Или нощта е звездна? Успях да си спомня, че вечерта небето се заоблачи.

Откъде е тогава тази светлина? Откъде идва?

За миг скочих от леглото и изтичах до прозореца. Видях огъня. Вляво, вдясно и навсякъде. Нямах време да се обличам. По пижама изскочих от стаята и извиках Норман.

Вратата на стаята му излетя и той също изтича. Не беше губил време да облича нещо върху пижамата.

— Надолу! — викна ми той. — Събуди Дженифър. Всеки да застане от една страна на къщата. Аз вземам фасадата. Оттам мога да сложа маркуч в мазето. Бързо!

Не зная по колко стъпала съм вземала наведнъж, тичайки по стълбите. По-скоро летях и скачах надолу.

За щастие и Норман бе забелязал огъня в същата секунда. Втурнах се в стаята на Дженифър и я събудих доста безцеремонно.

— Горим! — извиках и излетях от стаята.

Само след секунди Дженифър беше при мен. Беше по нощница, но в бързината беше навлякла панталон.

Изобщо не говорехме, само действахме. Втурнахме се в кухнята. Момичето вече беше грабнало кофа и изтича да я напълни на чешмата.

Аз взех друга и се затичах към банята. Отворих крана над ваната. По-бързо, по-бързо!

Отвън ми се мярна Норман. Той отвори задната врата и остави на земята края на маркуча. Тутакси се спусна по стълбите в мазето. Там беше завъртял крана и аз чух как водата потече по маркуча срещу ненаситните пламъци.

Норман се върна, изтича навън и насочи струята срещу огъня. Тичешком минах покрай него с първата напълнена кофа към западната страна. Дженифър бързаше с нейната кофа към източната страна.

Скоро открихме каква опасност ни грози.

Никой не го изрече на глас, но всички бяхме сигурни, че пожарът е дело на старата Корин.

Не можеше да бъде случайност. Навсякъде имаше разхвърляни съчки и вършини. Допусках, че с бензин или друга запалителна течност тя им е помогнала да пламнат.

Нямаше време. Къщата беше само на няколко метра от огъня. Градинските пътеки, постлани с плочи, щяха да му попречат. Но планината от дърва и подпалки можеше да се срути, да се свлече към къщата и пожарът беше готов.

Тичахме и гасяхме, и пъхтахме, и пак тичахме, пълнехме кофите и хвърляхме нищожни количества вода в огъня. Всеки път там, където той най-бързо напредваше към къщата.

Норман сновеше насам-натам и пламъците съскаха от водната струя. Дали ще успеем? С толкова нищожни средства? Само с кофи и с един тънък маркуч?

Не задавахме въпроси. Просто действахме. Това беше нашата къща, която трябваше да се защити. И всеки от нас чувстваше, че за последен път я отбраняваме. Че трябва това бреме да падне от плещите ни и старицата да бъде задържана!

Мина ми през ума да повикаме пожарната. Но Блек Мур котидж беше много далеч от града, прекалено изолиран. Помощ не можеше да дойде за по-малко от три четвърти час. Можехме да разчитаме само на себе си, на своята бързина и упоритост.

Ето че предните наръчи от горящи вършини бяха вече удавени във вода. Свистяха и съскаха, защото пламъците напиреха отзад, но ние пак ги гасяхме. Важното беше да възпираме настъплението на огъня! Все повече вода по предната линия!

Работехме като машина, бяхме точни като часовник. Но нямахме силата на машина. Движенията ни ставаха все по-мудни, стъпките — провлечени. Не съм смятала колко пъти през тази нощ съм тичала отвън до банята и обратно. Виждах само врага, застрашителния огън, който трябваше да надвием.

Наоколо започна да става по-тъмно. Значи огънят беше ограничен! Все още горяха отделни клони и парчета дърво по наклона, където Норман продължаваше да гаси.

Още три-четири кофи вода. И огнената заплаха беше сломена, унищожена, отблъсната.

Изтощени от многото тичане и носене, ние с Дженифър се отпуснахме на канапето в гостната. Дишахме тежко.

Норман прибра маркуча в мазето и дойде при нас.

— Великолепни бяхте! — искрено каза той. — Блек Мур котидж е спасен.

— И Корин Макферсън трябва да бъде спасена — добавих аз.

— Да, права си, Грит — замислено каза мъжът ми. — Трябва да я спасим от самата нея. Иначе е способна да извърши неща, заради които да страда до края на живота си. Още утре тръгвам да я търся. И няма да се върна, докато не я открия.

За щастие въпреки възбудата успях да поспя няколко часа. Събудих се тъкмо когато Норман потегляше. Дженифър ми каза, че искал сам да хване старицата. Не искал повече да го придружаваме, и без това сме преживели достатъчно.

Последва още един ден в тревога, последният ден на съмнения, но и на надежда.

Дали всичко ще свърши добре? Ще намерим ли отново мир и спокойствие? За себе си и за нашата хубава къща, в която бяхме така влюбени?

Ще остане ли Дженифър при нас? Не можех да си представя как ще стоя вкъщи сама, когато Норман отново тръгне на работа.

На обяд хапнахме с Дженифър само малко супа и препечени филийки. От напрежение нямахме апетит.

Два часът, три часът.

— Мистър Мортън ще я намери — каза след някое време Дженифър.

Изтекъл бе още един час.

Малко преди четири чухме колата. И веднага се спуснахме към прозореца.

— Хванал я е! — извика Дженифър. — Мъжът ви е хванал старата!

Гледахме как Норман подканя жената да слезе от колата. Тя имаше на устата си кърпа, ръцете ѝ бяха вързани.

И ето я тук — същата жена, която ни се представи за гъбарка и ни подмами в оная изба. Умопобърканата, която накрая се опита да ни подпали къщата.

Отворих вратата, за да може Норман да въведе пленницата си. Изглеждаше на повече от седемдесет. Примигващият ѝ поглед не ми беше направил впечатление при първата среща. Но можеше сега да е от страх. Тя знаеше, че това е краят на нейните похождения.

И въпреки това изпитвах искрено състрадание към нея, което щеше още повече да се засили по-късно, когато я накарахме да говори. В началото не искаше и гък да каже.

Норман застана зад нея. Кимна към креслото и Корин Макферсън послушно седна. После той затвори вратата. Махна кърпата от устата на старицата и я развърза.

— Не беше се отдалечила много от бараката — съобщи ни Норман. — Възрастни хора, мъж и жена, ми посочиха следите. Тя отдавна се е бояла заради щуротиите, които върши. Недалеч от тресавището минава друг път, който описва широка дъга. Ние нямаше да го открием, защото се държахме непрекъснато за платото.

— Защо я беше вързал? — попитах.

— Другояче беше невъзможно — обясни мъжът ми. — Тя се опита да отвори вратата и да скочи от колата. Но успях да предотвратя това. След това пък почна да се мята и да драци. Тъй че за по-сигурно трябваше да я вържа. Мисля, че сега няма да иска да ми отговаря. А с вас вече е говорила. Стига да не са били само лъжи. Моля ви, опитайте се да измъкнете нещо от нея. Още довечера ще я закарам в Глазгоу. Ще сложа край на тази работа, Грит.

Норман отиде до салонния бюфет. Отвори едното отделение и си наля коняк. Напълно го беше заслужил. Аз отказах, Дженифър също.

Момичето седна на едно кресло, малко на разстояние от старата. Ние с Норман се настанихме на канапето.

— Е, сега да си поговорим, Корин Макферсън — подхванах аз. — Или искате да хапнете нещо? Можем да ви предложим само чиния супа с препечена филийка.

Старата ме погледна, сякаш не вярваше на предложението.

— Гладна съм! — изграка. — Гладна съм!

Дадох знак на Дженифър. Тя отиде в кухнята да притопли супата и да препече хляб. След това сервира на старата жена.

Изчакахме я да се нахрани. След това сама заговори. И повече не спря. Не беше нужно да ѝ задаваме каквито и да било въпроси. На места звучеше объркано и неясно, но логиката на цялата тази история беше очевидна за всички ни.

— Името ми знаете — започна тя. — А аз познавам тази къща. Много преди вас. Четиридесет години е живяла тук Корин Макферсън. У Брандърбъроуз. Служила е тук, дълго е служила. Повече от

четиридесет години. И част от къщата ми принадлежи! Чакала съм това повече от четиридесет години. Там оная стая, дето живее вашето момиче. Те ми я обещаха, но нищо не получих, щяха и хиляда лири да ми дадат за старини, но нищо не получих, и чинии щях да имам, и лъжици, и всичко, и чаши, за старини, за моето малко жилище. А пък нямам нищо. Живея като звяр край тресавището, в гората, в колиби. И си казах: ще ида аз в къщата и ще си взема нещо. Там има нови хора. Ще си взема всичко, едно по едно, за старини.

— А нощес дойде да запалиш къщата, нали? — попита Норман.

— Къщата не — изкрюка тя. — Нито стаята, нито къщата. Нито хората. Само страха. Идва зима, идва страх, глад, студ. Огън срещу студа. Само страхът е виновен, голям страх.

— Можем ли да разчитаме, че няма повече да влизате тук? — попита Норман. — В края на краищата и ние преживяхме голям страх. И то неведнъж. Смених бравите, но вие, Корин, минавате през мазето. Крадете. Направили сте си вход за къщата. Затворихте жена ми и Дженифър в избата. Искяхте да ни сплашите с огъня. Кога ще свърши всичко това? Ние нямаме нищо общо със семейство Брандърбъроуз. Ние купихме къщата, без да познаваме тези хора. Те са в Америка.

Старата поклати глава. Стана и се приближи до нас.

— Не! — изкрещя тя. — Никога няма да свърши! Няма да свърши! Това е тук, вътре, в Корин Макферсън. Който е тук, той ѝ взема част от нейната къща. Който живее тук, я ограбва. Аз не искам, но трябва да върша всичко това. То става само в мене. Скоро ще ме видите пак, ще чуете пак за мен. Това нещо става вътре в старата Корин.

Тогава търпението на Норман се изчерпа. Твърде явно прозвучаха новите заплахи. Колкото и да не искахме да я държим отговорна, трябваше да се предпазим от нея.

Норман ми кимна.

— Ще я закарам в Глазгоу.

Корин Макферсън се остави покорно да я изведе. Вероятно си мислеше, че Норман ще я върне в някоя от нейните хижи.

Той пренощува в града и се върна на другия ден. По вида му познах, че не иска повече да говори за този случай.

Чак след четиринадесет дни, когато се обади по телефона от Глазгоу, той ми съобщи, че Корин била по-добре. Лекарите се опитвали

да я вразумят. Умопомрачението ѝ не можело да се излекува, но щяла да стане по-кротка и благоразумна.

Вече не се налагаше да отива в заведение за душевноболни. Заедно с лекарите Норман се застъпи пред властите да настанят жената в старчески дом.

Не след дълго падна първият сняг. По цял ден седяхме с Дженифър вкъщи. Норман си гледаше работата в Глазгоу.

Наближаваше времето, когато щеше да стане независим и да отвори собствена кантора.

А когато зимата си отиде и разцъфнаха първите минзухари, Блек Мур котидж отново се превърна в най-хубавата и идилична къща, каквато можехме да си пожелаем.

Между другото скоро ще трябва да преустроим една от мансардите в детска стая. Събитието ще стане през лятото. През свободното си време Дженифър вече плете и на една, и на две куки.

Очаквам с радост лятото и появата на нов живот в тази ведрата къща, представям си как нашето дете за пръв път ще зърне цъфналата градина.

Мисля, че ще дадем на нашето дете име на цвете.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.